

2016 / 1.

RSZÓLÓSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

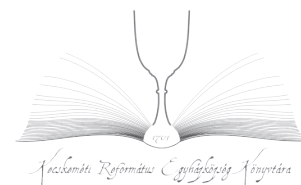

4 KŐ A SÍRON, KŐ A SZÍVEN!

20 A KATONATELEPI GYÜLEKEZETI TEREM

42 ÚJ PEDAGÓGUSOK BEMUTATKOZÁSA

Főszerkesztő	Bán Magdolna
Szerkesztőbizottság	Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai
Munkatársak	Kabai Virág, Laczay András, Mecsnóbel Mónika, Dr. Szabó Ildikó, Szenes Mártonné Durucz Anna, Zilahi Kálmán
Lektor	Bovier Hajnalka
Szerkesztőség	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖNYVTÁRA ÉS LEVÉLTÁRA Szerkesztőség címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. • Telefon és fax: 76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu
Fotó	Bán Magdolna, Csőszné Pető Krisztina, Füle Tamás, Halasi László, Kutasi Bence, Lacziné Somogyi Tímea Anna, Noszlopy Nagy Miklós, Tálás László Máté, Utasi Gabriella
Illusztrálta	Dunszt István
Tervező	Kiss Ákos
Kiadó	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG Kiadó címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. • Telefon és fax: 76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu
Felelős kiadó	Varga Nándor
Nyomda	PRINT 2000 NYOMDA Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240 Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu Honlap: www.print2000.hu
Címlap	Kecskeméti Református Internátus díszterme
Hátlap	Kálvária (a fotót készítette Bán Magdolna)

ÚJ SZŐLŐSKERT
A Kecskeméti Református
Egyházközség hírmondója
IV. évf. 1. szám
(2016. január – március)
Készült 800 példányban

Életem máig meghatározó élménye volt, amikor 1995 nyarának végén családom néhány tagjával egy szentföldi körutazáson vehettem részt. Már abban az időben is hatalmas tem ez ma számított, hogy valaki kijuthat Izraelbe, szerintem ez ma sem változott, azokat a helyeket, amelyek a vágyálom, hogy láthassa azok a helyeket, amelyek a Biblia olvasásakor elé tárulnak. A keresztényeknek Jeruzsálem Jézus városa, amelyhez több bibliai történet kapcsolódik. Most, 2016 márciusában mi is ünnepeljük és emlékezünk rá, hogy Jézus virágvasárnap számárhátan bevozsálem Jézus városa, és itt szolgálták fel neki az utolsó vacsorát, itt szenvedett kínhalált, és támadt fel a halottak között. Lehet, hogy kevesen tudják: a középkori térképeken Jeruzsálem a világ közepe, illetve, hogy az Újtestamentum több mint 100-szor említi a város nevét. Nehéz is egy momentumot kiemelni a sok látnivaló közül, de azt gondolom, hogy lepillantani napfelkeltekor Jeruzsálem városára az Olajfák hegyéről, felejthetetlen élmény. Akárcsak az is, ahogy besétálhatunk a Szemét kapun keresztül délről az óvárosba, megérinthetjük a Siratófalat, ráléphetünk a Via Dolorosa köveire, és eljuthatunk a Szent Sír-bazilikába. Ez a szent hely különleges, hiszen az ő templomból álló épületegyütteshez még egy nagyobb közösségi terület is tartozik. Az eredeti épületet Nagy Konstantin császár emeltette, a mai bazilika alapjait pedig még a keresztések idején tették le, amelyet azóta néhányszor átalakítottak és átépítettek. Életemben itt találkozhattam először a kopt egyházzal, hiszen a bazilikán hat vallási közösség osztozik: a római katolikus, a görögkeleti, az örmény, a kopt, a szír és az etióp. Kétezer év óta a Szent Sír-bazilika a keresztények számára a húsvéti emlékezés középpontja, a megfeszíttetés és a feltámadás színhelye. Bent a templomban a levegő fülledt a tömjéntől, mindig óriási tömeg van, és ami nagyon meglepő, hogy áhitatos csend helyett hangzavar uralkodik. Húsvét ünnepén mindenkinek azt kívánom, hogy legyen ideje megállni egy kicsit a rohanásban, elcsendesedni a hangzavarban, keresni és beengedni ŐT. „Szent kereszteden kereslek, Szomorú szívvel szemléllek, Mert így gyógyulást, reményelek: Moss meg szent véredben s élek. Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.” (342. dicséret)

Főszerkesztői gondolatok

BÁN MAGDOLNA

Forrás: <http://kep-telensegek.blogspot.hu/2015/10/palesztina.html>

Kő a síron, kő a szíven!

VARGA LÁSZLÓ

„... elvéttetett a kő a sírról!” (Jn 20,1/b)

Húsvét reggele. Jézus feltámadt, Jézus él, de még nem tudja senki. A tanítványok szomorúan magukban vannak, az asszonyok a kegyeleti feladatokat készítik elő, majd mennek a sírhoz. Ám nyilvánvaló előttük egy akadály: péntek este kő hengerítettett a sírra. Ennek ellenére mennek, bár tudják, hogy nem lesz egyszerű azt elhengeríteni. Kő mindig van jelen akadályként, jelen van a lélekben, az érzelmünkben, a félelmünkben. Te milyen nehéz követ hordozol?

Ez a kő az erős akaratod, amely mindig közéd és mások közé áll, közéd és Jézus közé? Vagy a szépen, jól kidolgozott, ám sikertelen terveid, amelyek valami, valaki, a „véletlen”, a rosszindulat vagy egy ballépés miatt nem valósultak meg?

Vagy a sok rossz tapasztalat, a felhalmozott kudarc, csalódás? Hogy máskor sem sikerült, a múltkor is becsaptak, megcsaltak, elbuktattak, kinevettek, és ez a szívedre nehezedik, mint egy kő. Vagy a tömeg, a divat, az emberek? Azok, akik másként csinálják, hisz már nem divatos, lejárt annak az ideje, ahogy az Ige mondja, és amit én akarok? Ott a kő a lelkedben!

De kő lehet az erőtlenséged, a betegséged, a korod: már késő, mert túl idős vagy már. Vagy mert fiatal vagy, és még előtted az élet, majd később ráérsz még felfelé nézni, most élni kell a sok-sok lehetőséggel! Ez is kő a szíven!

De a halál a legnagyobb és a legnehezebb kő! Pedig meg lehet szabadulni a kövektől! Csak menni kell mindennek ellenére, és Krisztust keresni, mint húsvét reggelén az asszonyok. Mert a megoldás nála van.

Már elhengerítettett a kő, Krisztus feltámadott. Milyen jó, hogy az asszonyok annak ellenére mennek! Te is mehetsz, a saját köveid ellenére is, mert értelmed és akaratod ő formálhatja át. A terveid az ő kezében vannak, és ő tudja, hogy eddig mi és miért nem sikerült, és azt is, hogy mikor fog sikerülni, és hogyan lesz számodra jó. Ő juttathatja eszedbe a rossz tapasztalatok ellenére a sok jó megoldást, amit már kaptál és kapsz.

A széles út, amelyen sokan járnak, nem a te utad! Neked ösvényed van, amelyen a feltámadt Krisztus jár előtted, és elhengeríti előled a köveket.

Megígérte, hogy az erőtlen erejét megsokasítja, a kor, a betegség terhét ő segít hordozni. Ne féltsd a fiatalságod tőle, ő kiteljesíti életed, megadja mindazt, amiben életed értelmet nyer. Mert neked élő Urad van.

A kő elhengerítettett! Nem a te erődből, hanem kegyelemből, a FELTÁMADOTT ÉS ÉLŐ KRISZTUS ÁLTAL. A te köveidet is ő hengeríti el! Ámen

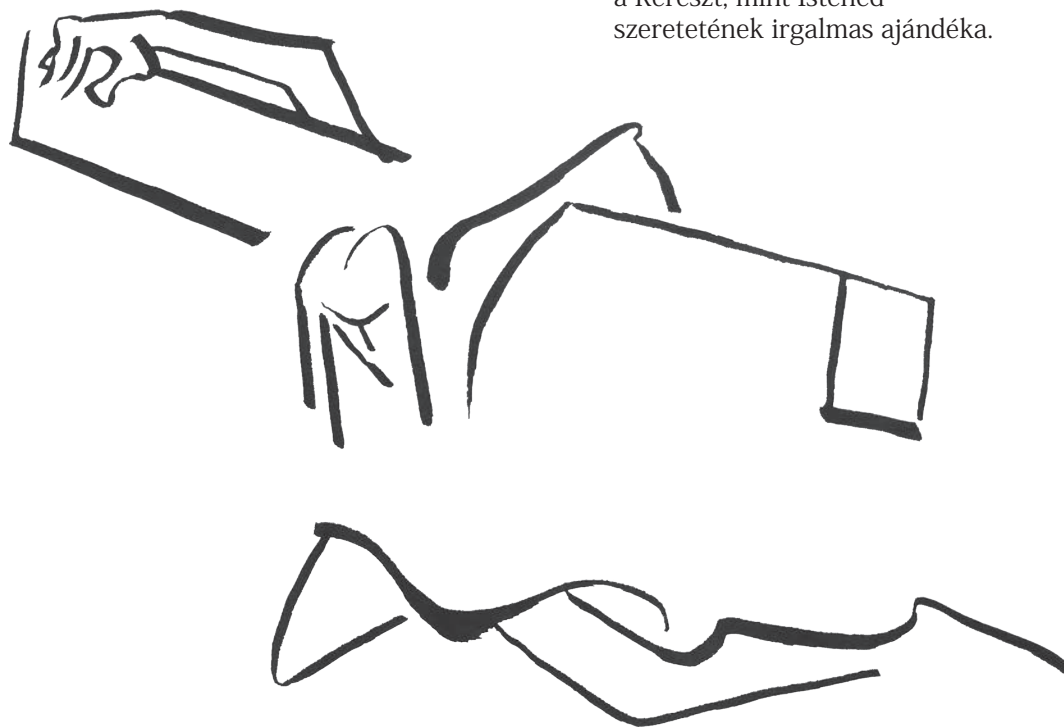
Azt a keresztet, ami most annyira nyomja válladat,
mielőtt elküldte volna hozzád az Úr,
mindentudó szemével megszemlélte,
isteni értelmével átgondolta,
bölcs igazságosságával megvizsgálta,
szerető irgalmával átmelegítette.

A kereszt

SZALÉZI SZENT FERENC

Mind a két kezével megmérte,
hogy egy milliméterrel se legyen nagyobb,
egy milligrammal se nehezebb a kelleténél.
Aztán megáldotta, szent nevével,
fölkente kegyelmével,
beléje lehelte vigaszát,
és még egyszer rád és bátorságodra pillantott.

Így érkezett a mennyből
a Kereszt, mint Istened
szeretetének irgalmas ajándéka.

.....
GYÖRÖSSY ENDRE: *Isten iskolája* Szeged, [2014], Szent Gellért Kiadó, 13-14. p.

Mi történt nagypénteken?

...Mit látunk mi a nagypénteki eseményekből? Az Ige arra figyelmeztet minket, hogy nagypénteken ott áll a kereszt, amelyikre a mi nevünk volt írva, de Jézus halt meg rajta helyettünk. Ott áll a kereszt, amelyikre Jézus odaszögezte a mi eltépett adóslevelünket. Ott áll a kereszt, és körülötte ott hevernek lefegyverezve, legyőzve a mi ellensége-

ink. Ott áll a kereszt, amit Isten már az Örökkévalóságban elgondolt, mert örökkévaló szeretettel szeret minket, ezért terjesztette ki reánk az Ő irgalmasságát. Hisszük-e mi ezt? Aki ezt hiszi, az éppen emiatt, ami nagypénteken Jeruzsálemben történt, megtelik békességgel, örömmel, reménységgel, hálaadással...

.....
CSERI KÁLMÁN: *Ünnepeljünk együtt! Demecser, Titus Hitéleti Alapítvány, 2013 126. p.*

„... átadták Pilátusnak...”

(Mk 15,1-19)

Teológiai értelemben joggal vitatott Bulgakov *Mester és Margarita* című műve, amelyben azért vannak igen elgondolkodtató jelenetek. Amikor Pilátus kihallgatja Jézust, iszonyatosan fáj a feje, nem is tud figyelmesen az elé vezetett rabbal foglalkozni szaggató fejfása miatt. Márk szerint Jézus, Pilátus kérdésére, „*te vagy a zsidók királya*”, nem válaszol. János leírásában azonban

Jézus nem hallgat Pilátus előtt, hanem szól valóságos küldetéséről; arról, hogy az Ő országa nem ebből a világból való, és hogy azért jött a világba, hogy bizonyosságot tegyen az igazságról (Jn 18,36-37). Pilátus erre rákérdezett: „*Mi az igazság?*” (Jn 18,38) Bulgakov itt egy döbbenetes fordulatot emel be a történetbe, amely szó szerint nem evangéliumi, de összefüggésében mégis

az. Jézus a regényben azt feleli Pilátus kérdésére, hogy az igazság az, hogy neked nagyon fáj a fejed, Hégemón! Bizony ez az igazság. Az igazság soha nem elméleti, hanem tényszerű valóság: miszerint fáj a fejünk, minden tagunk, testünk-

.....
STEINBACH JÓZSEF: *Erőt! Napi áhítatok az Ige mellett.* Pápa, 2015, Dunántúli Református Tudományos Gyűjtemények, 198. p.

lelkünk, szinte folyamatosan; és minden percben, még ha mosolygunk is, valójában megváltás után kiáltunk. Jézus Krisztus megváltást hozott. Ez az evangélium, ez az igazság, Ő az igazság!

Élet-halál kérdés

„Mert úgy szerette Isten a világot...” (Jn 3,16)
Hajlamosak vagyunk arra, hogy mindenért Istent hibáztassuk a szélviharoktól a tragikus kimenetelű balesetekig. Isten sokak szemében olyan, mint az ördög a Grimm-mesében, aki tombol, amikor „emberszagot érez”.

Krisztus halála valóban szörnyű dolog. De nem egy vérengző Istenről árulkodik, aki mindenkit elpusz-

.....
Napi menü. Gondolatok, igék, imádságok John Bush rajzaival. Budapest, 2015, Kálvin Kiadó, 35. p.

tít, aki a keze ügyébe kerül. Éppen ellenkezőleg. Inkább ahhoz hasonlíthatjuk ezt, amit régi háborús filmekben láthatunk: a katona ráveti magát a kézi-gránátra, hogy megmentse a bajtársait.

Krisztus azért adta érted az életét, mert szeret téged, fontos vagy neki. Mi több: feltámadt a halálból, és téged is feltámaszt majd. Nem a halálé az utolsó szó, hanem az életé. Ennyire jók az esélyeink.

Imádság

Urunk, hálával köszönjük Neked, hogy szólsz hozzánk, segísz bennünket, öszülő és öregedő gyülekezetet! Add, hogy Téged lássunk, és Téged tudjunk magasztalni, ahelyett, hogy azt számolgatnánk, hogy mennyivel vagyunk kevesebben, mint szeretnénk, mennyivel vagyunk öregebbek és gyengébbek, mint amit viselni tudnánk! Hadd lássuk, hogy Te mindig fiatal vagy, és mindig min-

.....
DR. SÁNDOR ENDRE: *A gyógyító Jézus.* 2015, Szerzői kiadás, 49-50. p.

denható, Nálad mindig minden lehetséges. Te tudsz állandóan erőt adni és megújítani. Könyörgünk Hozzád a gyülekezetért! Légy irgalmas gyógyítója, támasza minden elesettnek! Könyörgünk kórházban küszködő betegeinkért, Te erősítsd őket! Kérünk, hallgasd meg kinek-kinek csendes, személyes imádságát! Ámen

Gyors volt a hallásra, késedelmes a szólásra

„Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” (Jak 1,19)

A hatvanas évek végén öreg édesanyám, aki akkor már túl volt a nyolcvanon, nálunk lakott a parókián. Nem tudott tétlenkedni, szüntelen tett-vett. Leste, kinek a kezéből vehetné ki a munkát, ha nem akadt, unokáit pátyolgatta, virágait ápolgatta. Vagy nekem segített a lelki gondozásban anélkül, hogy tudta volna.

Előfordult ugyanis, hogy lelki gondozottaim egyike-másika kevésnek találta az egy alkalommal szokásos másfél órát, azon túl is panasolta bánatát vagy elrontott házasságát, pedig a következő látogatóm a megbeszélte idő szerint már megérkezett. Ilyenkor édesanyám nem tudta elnézni, hogy – különösen télen – kint üljön a fűtetlen, hideg hallban; behívta magához, leültette, ezzel-azzal megkínálta. Szabolcsi asszony volt: kínálós. Napokig örült, ha valaki megdicsérte pogácsáját, habkönnyű hájas süteményét. Közben nem szóval, hanem szívvel tartotta azt, akit beinvitált. Megkérdezte, ki fia, hova valósi, miért szomorú s efféléket. Aztán leült parányi fotelében, összekulcsolta vékonyka, eres kezeit, és szóra várt.

Olyan figyelmesen tudott hallgatni, hogy aki vele szembe ült, annak beszélnie kellett. Ő bele nem vágott volna soha senki szavába, csak ült, mosolygott, bólogatott, vagy meg-megcsóválta fehér fejét – biztatott, hallgatott. Igazán odahallgatott, mert minden érdekelte. Szerette az embereket.

Nemegyszer megtörtént, amikor kikísértem egy-egy bújára-bajára tanácsot, jó szót váró látogatómat, és benyitottam édesanyámhoz, ott már nem találtam senkit.

– Nem volt itt Z-né? Mintha hallottam volna a hangját.

– Itt volt, fiam.

– Nem tudott megvárni?

– De meg tudott volna.

– Akkor miért ment el?

Édesanyám rám hunyorított mindig mosolygó, kék szemével, s efféléket mondott:

– Nem akart még téged is igénybe venni. – Vagy:

– Azzal búcsúzott, mondjam meg, minden rendben van. – Máskor: – Üdvözöl, s azt üzeni, ha érdekel, mondjam el a baját neked is.

Egyszer igen kényes és nehéz családi problémát rakott öreg vállaira egy fiatalasszony, utána anyám töviről hegyire elmondta nekem esetét. Döbbenet kérdeztem:

– Erre édesanyám mit tanácsolt?

– Semmit, fiam. Pogácsát és teát adtam neki, meg egy zsebkendőt, mert a magáét nedvesre sírta. Azt ígérte, majd visszahozza. Nagyon sírt szegény.

– De azért valamit csak mondott neki, édesanyám?

– Szóhoz sem jutottam, fiam. Panasolta ő a bánatát egy sóhajtásra. Igencsak szomorú históriája volt. A végén még én is vele sírdogáltam; olykor meg is simogattam. Amikor Isten nevében kikísértem, megcsókolt, és azt mondta: „De jót beszélgettünk”. Pedig hidd el, meg sem szólaltam; hogy is mertem volna! Azzal búcsúzott, ha visszahozza a zsebkendőt, benéz hozzád is.

Hozzám is! Nyeltem egyet, és meghatva néztem anyám után, aki a szokásos „Ideje ebédet főzni”-vel eltűnt a konyhában. Pillanattal később még előjött, megállt a konyhaajtóban – ma is látom. Serpenyőt tartott a kezében, és azt kérdezte:

– Te mit mondtál volna neki?

Felhúztam a vállam, és beoldalogtam a szobámba. Valóban, mit mondhattam volna? Máig sem tudom, mert a fiatalasszony elfelejtette visszahozni a zsebkendőt. Talán megtartotta emlékül.

Máskor mélyen gyászoló özvegyasszony jött volna hozzám, de valaki megelőzte. Így ő is édesanyám szobájába került. Amikor hallottam, hogy

búcsúzkodnak a hallban, beszélgetőpartneremtől bocsánatot kérve utána siettem, mert tudtam, több mint két éve vesztette el férjét, tragikus hirtelenséggel, s azóta úgyszólván a temetőben él. Bármikor mentem temetni, mindig férje sírja mellett találtam. Meg-megálltam mellette, vigasztalgtam, szóval, szívvel, Isten Igéjével. Ám másnap ismét magába roskadtan üldögélt a sír elé csináltatott padocskáján.

A kertajtóban értem utol, megragadtam a kezét:
– Legalább hadd köszönjek el, ha most nem is tudtam beszélgetni magával – mentegetőztem –, talán

holnap kint találkozunk, úgylis temetésem van. Szinte belekapaszkodott a kezembe, és azt válaszolta:
– Nem megyek ki. Sokáig nem megyek ki. Az édesanyja azt mondta: „*Miért zavarod őt, lányom? Ha valóban szeretted, engedd el. Jobban szeresd, mint eddig. Ne zavarod – odaát.*” Ezt mondta, és én nem akarom zavarni többé. Menjen be, és csókolja meg az édesanyját.

Bementem, és megcsókoltam.

Gondolatban most is. Mind a két kezét.

Talán nem zavarom.

GYÖKÖSSY ENDRE: *Mai példázatok*. Újabb mai példázatok. Szeged, [2014], Szent Gellért Kiadó, 21-23. p.

Négyszemközt Molnár Tamással

BÁN MAGDOLNA, MECSNÓBEL MÓNIKA

Interjúalanyunk Molnár Tamás presbiter volt, aki egy személyben ötgyermekes édesapa, internátusi nevelő, tánctanár és alkalmanként vőfély is. Nagyon őszinte és vidám beszélgetés kerekedett abból a bő órácskából, amit velünk töltött, és a kérdéseinkre válaszolt. Gazdag, hittel teli életútját érdemes lesz megismerni mindenkinek.

- *Mindig derűs embernek látjuk, ez a gyerekekkel való foglalkozásból adódik vagy teljesen másból?* Szerintem én ezt otthonról kaptam. Általános iskolás koromban sok osztályfőnököt és még igazgatói intőt is vittem haza, amit apukám kellőképpen „méltányolt” is a maga részéről. Az osztály bohóca voltam, ezt a rám bízott diákok közül is többen tudják. Most azért már nehezen viselem, ha az én csoportomban így viselkedik egy gyerek, de az Isten mindig emlékeztet arra, hogy ne úgy metsszem vissza, hogy gyökerestől kivágom ezt a fajta vonalat. Hanem az ifjú tudja, illetve tanulja meg úgy kezelni a talentumát – ha neki van ilyen –, hogy azzal tudjon jól bánni, és tudja sokak javára fordítani, mert ez is Isten ajándéka. Én is most sokak javára fordíthatom ezt, bár mint említettem, apukám elfenekelt egy párszor, de az Úristen átformálta bennem, hogy továbbra is ezzel a derűvel éljek, hol vőfélyként, hol vidám tánctanárként, meg amit te is tapasztaltál. *„Az ajándékozó bővelkedik, aki másokat felüdít, maga is felüdüli.” (Péld 11,25)* Szép az Úr rendje, és ezt magam is így tapasztalom.
- *Említette a szüleit, meséljen a családi háttéréről, arról, hogy honnan származik.* Tősgyökeres kecskeméti vagyok, itt nőttem fel Kis-Kecskeméten, a mostani Petőfiváros városrészben. Itt születtem, szüleim római

katolikusnak neveltek. Templomba járó család voltunk, szüleim most is római katolikus templomba járnak, hála Istennek mind a ketten élnek még. Vidámak, két lábbal a földön járnak, apukám ilyen vidám mentalitású, mint én. Nagyon oldott, nagyon nyitott, nagyon szeret beszélgetni. Édesanyám csendesebb, bár ő is szívesen van társaságban. Mindig gondosan ellátta édesanyai feladatát. Mindketten nagyon szeretik a zenét, a színházat, és szeretnek táncolni is.

- *Mivel foglalkoztak a szülei?* Anyukám évtizedekig volt ápolónő, majd aszisztens a bőrgyógyászaton. Apukám kovács, díszkovács mester. Büszke lehet a munkáira, amikkel városzerte lehet találkozni. Például a templomunk kapukilincset is ő renoválta. Biztosan örült volna, ha valamelyik gyereke továbbviszi ezt a tudását!
- *Testvére van, Tamás?* Igen, kettő. Egy bátyó, egy öcs, csupa fiú.
- *És ők milyen pályát választottak?* Bátyám is pedagógus, nyelvtanár, történelem és francia szakon végzett Szegeden. A történelem iránti szeretete, úgy látom, hogy most már inkább háttérbe szorult nála. A nyelv viszont több szinten előtérbe került, a francia,

német és angol nyelvek mellé belépett a spanyol is. Isten adta talentuma ez neki. Pesten egyedül él, még nincs családja.

Őcsém pedig itt Kecskeméten a Wojtyła háznak a vezetője. Hittanoktatóit végeztet, a városi hittanoktatásban vesz részt aktívan a római katolikus oldalon.

▪ *Akkor egyedüli protestáns a családban?*

Igen, és büszkén vállalom. A szüleim az elején nagyon nehezen fogadták, rengeteg ütközés volt közöttünk, hogy itt tértem meg, és itt lett gyülekezetem. A nevelésük csődjének gondolták, hogy kitértem az „egy igaz hit” vallásából, illetve, hogy biztos a pokolra kerülök. Szó szerint így volt ez. Nagyon nehezen élték meg velem együtt. Ahhoz képest most ott tartunk, hogy olvassák a gyülekezeti újságot, vagy eljönnek ide egy-egy gyülekezeti alkalomra, például a házasság hetén is itt voltak. Ezek olyan kincsek, amelyből látható, miként formálja Isten az ökumenét. Elképesztően csodálatos dolog ez, ahogy ők is felfedezik, hogy itt az a Krisztus van. Szép lassan el tudják ezt a helyzetet fogadni.

▪ *Mesélne a megtéréséről?*

Középiskolai tanulmányaim után fizikai munkás voltam, villanyszerelőként végeztem. A gyerekkori álmom az volt, hogy mozdonyvezető leszek. A vasútnál dolgoztam mozdonyvilamosági szerelőként, de mellette már táncoltam, táncot tanítottam, kórusban énekeltem. A bátyám bátorítására főiskolára jelentkeztem, ide a tanítóképzőre. Kinyílt előttem a világ, kevés fiú, sok lány, buli buli hátán, a templomba járást is elhagytam, és mélyrepülésbe kezdtem. Eleve nem volt személyes közösségem Istennel, és ez a valamilyen kapcsolat vele és a gyülekezet közösségével megszűnt. Azért ennek az életvitelnek gyorsan megjelent a sara. Innen emelt ki az Úristen. Somogyi Péter akkor Kecskeméten volt lelkész, szívesen szolgált

fiatalok között, főiskolai ifjúsági csoportokat szervezett és vezetett. A feleségemet, Krisztit a főiskolán ismertem meg. Már ott csaptam neki a szelet, sok más lány mellett is persze. Őt egy református leány hívta el a tanítóképző bibliakörébe, és én meg Kriszti kapcsán kerültem ugyanebbe a csoportba. Mentőkötél volt ez nekem. Egy ifi héten tértem meg, Somogyi Péternél konfirmáltunk mindketten.

▪ *A főiskola után össze is házasodtak?*

Megtérésünk után volt egy nagy váltás, mindent mérlegre tettünk Krisztivel, a kapcsolatainkat is. Meg kellett szakítani minden szálát közöttünk, mert nem jó alapokon épültünk. Fohászokdtunk az Úrhoz, hogy ha van terve velünk, kettőnkkel, akkor segítsen újrakezdeni, áldjon meg, de ha nem, segítsen felejteni. Aztán az Úristen négy hónap után új alapot engedett, hogy építsünk, és utána 1997 júniusában összeházasodtunk. A tanítóképző befejezése után 1994-ben folytattam tanulmányaimat, Egerben a tanárképzőn énektanári szakot végeztem. Közben már tanítottam is egy évet Kecskeméten az Arany János Általános Iskolában, majd Somogyi Péter keresett meg, hogy lenne-e kedvem egyházi berkeken belül dolgozni pedagógusként. Ő úgy érezte, hogy az én talentumaimra szükség lenne itt, és adódott egy üres éjszakai nevelői státusz, amit én elfogadtam.

▪ *Most újra visszament éjszakai nevelőnek?*

Igen, azt azért jó, ha tudjuk, hogy sehogy sem családbarát a kollégiumi nevelői lét. Akár délután dolgozik az ember, akár éjszaka, mindenképpen a családi életnek egy szegmensét veszí el. Olyan szempontból jobb most így, hogy az iskolából hazajövő gyerkőceimet többet látom. A feleségem nagyon nagy feladatot végez helyettem is a család esti napi-rendjében. Becsülöm érte.

▪ *Hogyan jött a tánc az életébe?*

Kamaszkoromban kezdtem el táncolni, bátyámmal elmentünk egy tánciskolába. Jól ment a tánc, kerestek bennünket, mondták, hogy krónikus fiúhiány van, és segítsünk már ebben meg abban a csoportban is. Örömmel mentük, és közben ügyesedtünk. Aztán beválogattak a Híröske Táncklubba, ami már előszobája volt a versenytáncnak. Nem olyan sokára a Hírös Táncklubban már versenyre készítettek fel bennünket, így elkezdtem verseny szinten is táncolni. Mentünk országos versenyekre is, C kategóriás táncos voltam.

▪ *Akkor a táncból most elég annyi, hogy évente koreografál, és betanít egy-két szalagavatói táncot? Igazából azt kell, hogy mondjam, kevés volt a versenytánc ahhoz, hogy szalagavatói táncokat koreografáljak. Annyi más tánc ismerete kellett még ehhez, amelyeket neves tánctanároktól magánórákkal szedtem össze. Időközben a tánctanárit is elvégeztem Budapesten.*

▪ *Hogyan alakult a vőfélység?*

Először egy kedves ismerősöm, barátom keresztelt meg, hogy a nővérét feleségül fogják venni, és hogy tulajdonképpen szép szokásnak tartja a menyasszonykikérést, és vállalom már el a vőfélységet, mert olyan jó beszélőkérem van. Na, akkor néztem utána ennek a szokásnak könyvekben, elkezdtem vadászni a szebbnél szebb verseket, és így belecsoppenem ennek a miliójébe. Emlékszem, először még puskáztam a szöveget, akkor ezt adtam oda nekik köszöntő lapként. A könnyes szemeket, az intimitást, a lelki örömeiket érezve, látva nem hagytam abba, hanem folytattam ezt a hivatást.

▪ *Hány párnak volt már vőfélye?*

Most már 500 olyan pár van, akinek a lakodalmán vőfély lehettem, ami nagyon jó érzés. A legnagyobb kincs, amikor volt diákomnak

lehetek az esküvőjén ceremóniamester. Idén is megáld az Úr ilyen alkalommal. Hálás vagyok érte!

▪ *Az is különleges és nagy ajándék, hogy öt gyermeket vállaltak. Hány évesek most ők?*

Öt gyermekkel áldott meg az Úristen, én még egy lányt hatodikként el tudok képzelni, de Isten folyamatosan láttatja velem határainkat. Feleségem tényleg nagy terhet vállal otthon a gyermekeink gardírozásában, amit felelősséggel szeretne ellátni, és örömmel látom, hogy a játszóházban végzett szolgálatban is kiteljesedhet, az ott töltött hat óra nap, mint nap ad neki feladatokat és örömeket, én pedig vele együtt örülök. Gyermekeink mind iskolások lettek, minden gyermekünk refis. Blanka lányunk 18 éves lesz most, az idén érettségizik. Ábel kilencedikes, Kristóf hetedikes, Simi harmadikos, Benjámin elsős.

▪ *Fontos-e a hit az életében, a mindennapokban?*

Nélkülözhetetlen, nem tudok erre mást mondani, én nem tudok nélküle működni. Nyilvánvalóan hullámszik az embernek a megélt hite, hol aktív, hol lagymatag. Amikor lagymatag, akkor jönnek bajok is, ezt jól tudom. Nehezebben viselem a nehézségeit a munkámnak, az internátusnak, bárminek. Ha erős az ember hite, könnyen veszi az élet próbáit.

▪ *A gyermekeiket is így nevelik?*

Igen. Az esti imádságok klasszikus kérdései már kicsi koruktól az volt: mit köszönsz az Úristennek, mi volt nehéz a mai napon, mit kérsz az Istentől. Hetényegyházáról a kecskeméti református templomba járunk be, nekünk itt van közösségünk, így ide szoktatjuk gyermekeinket is. Az is előfordult már, hogy egyik vasárnap nem jutottunk el a templomba, és otthon tartottunk családi áhítatot. Nagyon szeretik a gyerekek, személyesebb, közvetlenebb, családiasabb.

▪ *Mit érzett akkor, mikor felkérték presbiternek?*

A megtérésem után titkon élt bennem a vágy, hogy jó lenne valami nagyot csinálni, az Úr ügyét szolgálni. Konfirmációmkor ez a vágy erősödött. Somogyi Péter nagytiszteletű úr kért fel annak idején. Óriási megtiszteltetés volt számomra, elvállaltam. Először pópresbiter voltam, és már akkor Krisztus vágyott egyháza és a látható egyház között óriási távolságot éreztem. Előtte is értek engem hidegzuhanyok, például amikor idejöttem dolgozni az internátusba. Egy hosszú hajú, copfos fiút képzeljen el, aki – emlékszem rá – nem öltönyben, hanem fehér kötött pulcsiban jelent meg a templomban a fogadalomtételre. Utólag hallottam, többek számára botrányos volt a megjelenésem. Ezek mind olyan pofonok voltak a látható egyháztól, amit az ember, amíg nincs benne, nem lát igazán. De a realitáshoz hozzátartozik, hogy a látható egyházat emberek alkotják, tele bűnnel, gyarlósággal. Nagy lecke ez az Istentől, hogy engem még mindig itt tart. Hogy miért és még meddig, azt nem tudom. Sokszor mentem úgy haza presbiteri gyűlésről, hogy ezt nem csinálom tovább, kiszállok. Nehezen tudom elhordozni ezt a fajta létet, csak az ige vigasztalása, biztatása jut ilyenkor eszembe: *„Éppen azért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6)*

▪ *Milyen szolgálatokat vállal?*

Most templomgondok-helyettes vagyok, valamint a hangosító csoport tagjaként felvételeket készítek, vágok az istentiszteletről, és teszem fel a honlapra, illetve ha szükséges, akkor sokszorosítom az anyagot azok számára, akik kérik. Énektanítást, bizonyágtételt, úrvacsoraosztásnál segítséget, hogy minden szép rendben történjen, főleg a 11-es családi istentiszteleten szoktam vállalni, de láthattak a testvérek a 9-es istentiszteleten is szolgálni. Egyéb gyülekezeti alkalmakon, többgenerá-

ciós táborokban is szolgálok, csoportvezetéssel, táncitanítással, túraszervezéssel és vezetéssel, fotózással, videózással, filmszerkesztéssel. Az ember gyorsan találhat szolgálatot, ha benne van az élő gyülekezetben, és látja a szükségét és a hozzávaló talentumait. Vagy csak egyszerűen meghallja az Úr küldő szavát, és bár nem érez hozzá elég tehetséget, mégis benne bízva tud péteri választ adni rá: *„...de a te szavadra Uram mégis kivetem a hálót.” (Lk 5,5b)*

▪ *Presbiterként min változtatna?*

Szerintem belső megújulásra lenne szükség, de hiszen református hitünk is ezen alapszik. Hiteles emberek kellene, akik nem csak beszélnek, de csinálják is, és szolgálnak rendületlenül. Azt gondolom, Jézus, amikor missziói parancsával elküldte tanítványait, a legfontosabb küldetésünket határozta meg nekünk, presbitereknek: tegyünk tanítványnyá minden népeket, azaz építsük Isten országát... mondom, Isten országát. Jól értse mindenki, hálás szívvel köszönöm az Úrnak, hogy ennyi intézményünk lehet, ráadásul az egyik még a munkahelyem is, de a ránk bízott lelkek megmentésével hogy állunk? Tudom, tapasztalom a magam életében is, hogy sokszor fáradt, terhelt vagyok, de hiányzik még egy szolgálat, pedig az Isten számon kéri rajtunk őket. Szerintem nekünk, presbitereknek, gyülekezetünk elöljáróinak elsősorban ezen kell munkálkodnunk nap, mint nap. Ezért szeretném, ha a gyűléseink napirendi pontjai is ezt a szemléletet tükröznék. Gyülekezetünk lelki életét érintő kérdései ne az egyéb hozzászólásokban, hanem az első napirendi pontok valamelyikeként legyen jelen. És ahogy a szépen gazdagodó intézményrendszerünk kiépítésében, úgy ebben is végre a tettek mezejére lépünk mindannyian, egy szívvel.

Népmozgalmi adatok, a gyülekezeti élet statisztikai adatai

Keresztelés:

	fiú	lány	összes
2014	73	72	145
2015	76	53	129

☹ 16-tal kevesebb, mint 2014-ben.

Temetés:

	férfi	nő	összes
2014	78	106	184
2015	84	107	191

☹ 7-tel több, mint 2014-ben.
Temetés: Ebből más felekezetű: 30 fő, nem kecskeméti lakos: 8 fő (vagyis eltemetett ref. kecskeméti: 153 fő)

Konfirmáció:

	fiú	lány	összes
2014	30	55	85
2015	38	59	97

☺ 12-vel több, mint 2014-ben.

Esküvő:

	református	vegyes	összes
2014	9	33	42
2015	16	42	58

☺ 16-tal több, mint 2014-ben.

Úrvacsora:

	istentiszteleten úrvacsorázók	házi és betegúrvacsorát kértek	
2014	6429	29	19 meghirdetett úrvacsorai alkalom
2015	6889	24	16 meghirdetett úrvacsorai alkalom

☺ kevesebb úrvacsorai lehetőség volt, DE sokkal több (átl. 432 fő) úrvacsorázó, mint 2014-ben!

A választói névsor látszólag megállíthatatlanul és folyamatosan csökken, és sajnos ez 2015-re nézve is igaz. A választói névsorban 1178 név szerepel. A fogyás tehát nem állt meg. A választói adatok alakulását egy összesítő grafikonon lehet követni az 1960-as évektől:

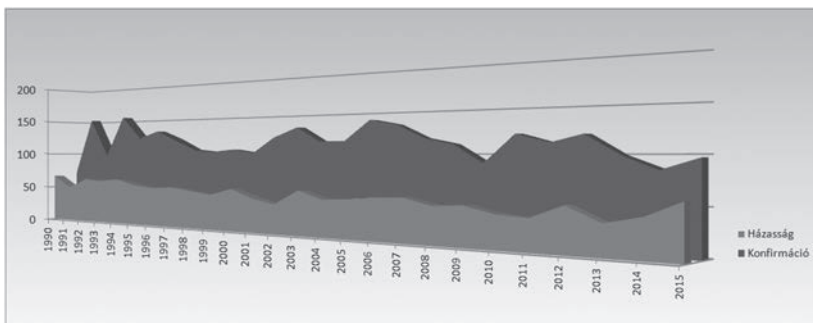
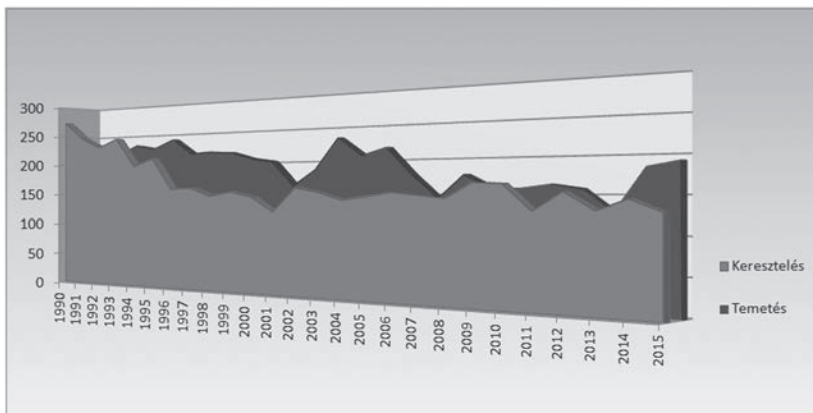
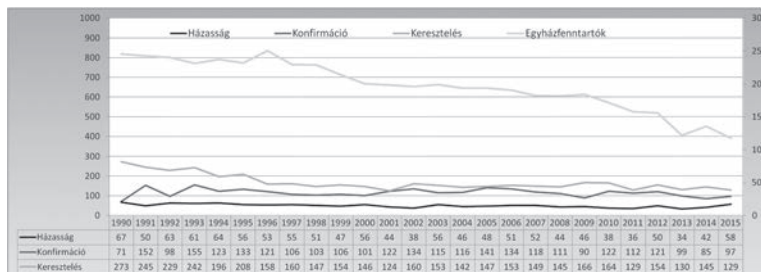

Ebből a sorozatból kiemelek néhány évet, ahol láthatjuk a lezárt névjegyzékbe felvett egyháztagok pontos létszámát:

évben	választói névjegyzékben szerepel
1961	3687
1970	2977
1976	2950
1980	3079
1986	2780
1990	2457
1996	2504
2000	2000
2006	1907
2010	1717
2012	1576
2013	1556
2014	1220
2015	1353
2016	1178

Végezetül egy összefoglalás a népmozgalmi adatainkról, amelyet minden év végén elkészítünk, és az évről-évről készített istentiszteleteken felolvasunk – 2015-öt kiegészítve korábbi évekkal:

	1982	1989	1990	1996	2000	2001	2006	2010	2013	2014	2015
Házasság	40	54	67	53	56	44	51	38	34	42	58
Konfirmáció	51	75	71	121	101	122	134	122	99	85	97
Keresztelés	121	167	273	158	146	124	153	164	130	145	129
Temetés	201	223	221	216	201	163	178	158	127	184	191

Frissítette: Csontos Lajos
Kecskemét, 2015. február 17.

Varga László köszöntése

Az igazi barátság egy felsőfokú kapcsolat. De ez csak úgy valósulhat meg, ha Krisztus a centrum, és mi nem egymás felé, hanem felé közelítünk, így leszünk egymáshoz is közelebb.

Úgy érzem és vallom, hogy a mi barátságunk ilyen felsőfokú barátság volt, Jézuséi vagyunk, így kerültünk közel egymáshoz is, és ez már tart 62 éve. 1954-ben érettségiztünk, és mindketten lekipásztorok szeretnénk volna lenni, így a teológiára jelentkeztünk. Ott voltunk a felvételi vizsgán. A lépcsőn szembe „vágatott” egy nyurga fiatalember, és nagy „Áldás, békesség!”-et köszönt. Később a teremben a nyurga úrfi odavágódott mellém, és bemutatkoztunk, beszélgetni kezdtünk, elég feszélyezetten.

Elkezdődött a vizsga, ott már különváltunk, majd eljött szeptember közepe, és örömmel találkoztunk megint a lépcsőházban. A tanteremben egymás mellett ültünk öt éven át. A közös feladat, öröm, szolgálat, teológusnapok, kirándulások, az egész vidám, szorgos diákélet mindkettőnk számára jóleső érzést jelentett, lassan igazi barátokká lettünk. Szép volt a diákkorunk.

Később én Szekszárdra kerültem az esperesi hivatalba, ő többfelé volt segédlelkész, de voltak konferenciák, értekezletek, ahol találkoztunk, és maradt a rendszeres levelezés. 1962 tavaszán megválasztottak Bogyiszlóra lekipásztornak, ott volt a beiktatásomon. Én ott voltam esküvőjén, aztán tiszakécskei beiktatásán. Meghívtuk egymást igeszolgálatra. Múltak az évek, és hol lazább, hol szorosabb kapcsolatban maradtunk. Jó volt számítani egymásra, ő temette édesanyámat, esketett bennünket a párommal, én eskettem mind a négy gyermekét. Írtunk közös konfirmációi kátét, hittankönyvet, Istentiszteleti Rendtartást.

Közben lassan megöregedtünk, végül ide kerültünk Kecskemétre a Sion nyugdíjas társasházba már 12. éve. *„Minden időben szeret az igaz barát*

és testvérré születik a nyomorúság idejére.” Ezzel a lelkülettel jött igehirdetéssel most legutóbb nagy elárvultságomban, párom temetésén. Hova mehetnék, kértem Jézustól: *„Örök élet beszéde van tenálad...”* Közelebb hozzád, Uram, mindig közelebb. Ott nálad testvérként találkozunk, barátból örök testvérek maradunk!

(Horváth Emil)

„Az Úr Istennek nagy tetteivel járok...” (Zsolt 71,16)

Ez az ige jut eszembe, amikor édesapám elmúlt 80 évére goldolok. Az orvosok szerint már az is az Úristen csodája volt, hogy megszületett. És az Úristen Varga László életét is nagy tetteivel kísérte. Így volt ez akkor, amikor megismerte édesanyánkat, aki nélkül a *„nagy tetteket”* nem tudta volna véghezvinni. Így volt ez a kecskeméti református gyülekezet szolgálatában is, hiszen itt sem maga vitte véghez azt, amit láthattunk és láthatunk még ma is. Az Úristen nagy tetteivel járt, amikor prédikált, temetett, ifjúsági munkát végzett. De így élt akkor is, amikor megálmodta annak idején (1983-86 között!) az emberileg lehetetlent, és az Úr segítségével fel is építették az Emmaus házat. Így harcolta ki a református általános iskola és a gimnázium újraindítását a régi helyén, és sikerült felépíteni az internátust is. Így látta meg szükségét egy nyugdíjasház építésének. Ez lett az Úristen segítségével az első Sion ház, majd jött a többi is. Ezeket és még más *„nagy tetteket”* sem tulajdonította magának, nem fordította a maga hasznára, mert tudta, hogy kinek jár a dicsőség. Elgondolkodtam azon, hogy hogyan lehetséges ez, hogy járhatunk mi is mindennapjainkban, ránk bízott feladatainkban az Úristen nagy tetteivel?

Csak úgy, ha mindent az Úristen kezéből kérünk és veszünk, mindent az ő kezébe teszünk, és mindent az ő kezében hagyunk. Ezt kívánom édesapának is és minden olvasónak az elkövetkező időre, hogy így menjünk tovább az Úr útjain. *„Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”* (2Kor 12,9).

(Granzinné Varga Ágnes)

Kedves Laci Bácsi!

Mint, aki – kecskeméti viszonylatban – az utánad következő legöregebb szolgatárs: szeretettel köszöntelek 80. születésnapod alkalmából az aktív és már nyugdíjas lelkésztársak nevében!

A kerek évfordulók többek között arra szolgálnak, hogy megálljunk. Mielőtt továbblépnénk, visszatekintsünk és előrenézzünk, ahogyan Soren Kierkegaard is figyelmeztet: *„Az élet csak úgy érthető, ha visszatekintünk, de csak úgy élhető, ha előre nézünk.* Kívánjuk, legyen e megálló építve áldott! *„Hiszem, hogy az emberség létünk távlata: feladatunk és kiteljesedésünk útja...
Hiszem, hogy az a dolgunk, hogy létünkben megéljük, megvalósítsuk Isten rólunk gondolt szép szándékait, hogy végre összekapcsolódjon ég a földdel, töredékességünk a teljességgel, várakozásunk a nagy céllal.”* (Varga Gyöngyi)

Hiszen *„A legvégén nem az fog számítani, hogy mennyi év volt életedben, hanem hogy mennyi élet volt éveidben.”* (Abraham Lincoln)

Végül szólaljon meg a számodra sokszor sokat jelentő IGE!

*„Így szól az ÚR, a te Teremtőd...
Ha vizen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.
Mert én, az ÚR vagyok a te Istened!”* (Ézs 43)

Boldog születésnapot, Laci bácsi!

(Szabó Zsuzsanna)

„Az élet magvetés, az emberek magok, Isteni kéz által szétszórt magok.”

Mátyási József kecskeméti költőtől származó, biblikus ihletettségű idézettel köszöntelek 80. születésnapodon.

Köszöntelek, mint Isten által vezérelt bátor magvetőt, aki a hetvenes évek közepétől új alapokra helyezte református gyülekezetünk szervezeti felépítését, hitéletét, ifjúsági misszióját.

Köszöntelek, mint jövőbe látó magvetőt, akivel néhányan újraindíthattuk – 42 éves „babiloni fogóság” után – a református oktatást Kecskeméten. A szétszórt magokból megújultak ősi épületeink, és az újakkal kiegészülve otthont adtak egy országosan elismert oktatási intézménynek.

Köszöntelek, mint az időskorúak segítőt, a Sion házak rendszerének megvalósítóját.

Köszöntelek, mint családunknak is szolgáló lelkipásztort, aki szomorúságunkban és örömlünkben Istenünk üzenetét közvetítette nekünk.

Kívánom magam és a családom nevében, hogy Isten segítségével még sok magot legyen erőd elszórni Kecskeméten.

(Dr. Sárközy István)

Laci bácsi 80 éves. Miről is írhatnék köszönetként? Talán arról, hogy csecsemőkorom óta családunk része, velünk volt örömlünkben, bánatunkban. Tőle kaptam Isten áldását a keresztesség sákramentumában, ő volt az, aki konfirmációnkra készülve együtt énekelt, sírt és nevetett velünk, és hihetetlen erővel tartotta együtt az ifjúságot azokban az években, amelyekben ezt a tevékenységet nem nézték túl jó szemmel. Neki köszönhetjük a feledhetetlen agárdi nyarakat és csodás IFI kirándulásokat, amelyeken kis hazánk legszebb zugaiba kalauzolt el minket. Ő esketett minket férjessel, keresztelte Gergő fiunkat, és temette nagyszüleinket, férjem szüleit. Mellet-

tem állt életem legnehezebb hónapjaiban, amikor a halálos kórral küzdöttem. Mindig imádkozott értünk. Mi is ezt tesszük érte, és kívánjuk Isten áldását életére azzal az igével, mellyel ő bocsájtott útra minket esketésünkkor.

„Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, akinek az Úr a bizodalma”. (Jer 17,7-8)

(Kis Pálné Németh Ildikó)

A szavak olyanok, mint az építőkövek, beépülnek életünk, lelkünk épületébe. Van, amelyikről pontosan tudjuk, hogy mikor és hogyan került oda. Látjuk formáját, éles sarkait vagy éppen simára csiszolt felületét. Vannak olyanok is, melyeknek mohás oldalán szívesen futtatjuk végig ujjainkat, kedvesek a szívünknek, mégsem tudjuk pontosan felidézni, hogyan is kerültek oda. Örömmel nézegetem én is életem épületét, simogatom kopottas köveit. És az egyiknél most különös szeretettel állok meg. Évtizedeket dolgozhattam mellette. Láttam erősnek, kitartónak, elszántnak, nagy tervektől lelkesnek,

olyannak, aki az Istentől kapott feladatai napsütésében soha nem látta a felhőket. Láttam együtt érzőnek, az elesettek mellé odaállónak, olyanok, aki mérlegelés nélkül osztotta meg a sajátját. Láttam fáradszónak, betegnek, hősiiesen küzdőnek, olyanok, aki képes bárkivel – még önmagával is – szembe menni a kitűzött cél érdekében.

Maximalista volt a munkában, ezt várta a munkatársaitól is, de az elismerésnél nem volt a szavak embere. Egyszer mégis, egy nagyon hosszú és fárasztó rendezvény után olyan mondatot mondott nekem, ami akkor többet jelentett minden kézzelfogható elismerésnél. *„Aki mellettünk van és közel áll hozzánk, mindennap végzi a munkáját, az olyan természetessé válik számunkra, hogy csak a hiányát éreznénk meg.”* Hálás vagyok, hogy hosszú időre válhattam természetessé mellette.

Kívánom, hogy a Nagy Építőmester áldása kísérje azt az embert, aki nemcsak a szavaival, hanem a tetteivel is szüntelenül építkezik!

Boldog születésnapot, Laci bácsi!

(Tóth Imréné)

Cipősdobozok Erdélyben

VASS RÉKA ADRIENN

Gyülekezetünk tagjai, valamint kollégiumunk diákjai az elmúlt adventi időszakban is nagy lelkesedéssel készítettek össze ajándékokat „cipősdobozokban”, melyeket eljuttattunk testvérgyülekezeteinkhez a kárpátaljai Tivadarfalvára és az erdélyi Magyarbikalra, sok gyermeknek okozva ezzel is örömet karácsonykor. Nem csupán ezekre a helyekre jutott adomány, hanem a baptista gyülekezet ajándékainak köszönhetően több helyre is juttathattunk belőle. Így Kárpátaljára 210, Erdélybe 300 csomagot szállíthattunk.

Kedves útitársaim, Zilahi Eszter Boglárka, Zilahi Kálmán, Lévai Krisztián és jómagam az Erdélybe küldött csomagokat szállítottuk. Utunk első állomása Nagyvárad volt, azon belül is a Nagyvárad Réti Református Egyházközség, ahová a presbitérium által megszavazott pénzbeli adományt juttattuk el a gyülekezet által fenntartott Csillagocska Református Zeneóvoda részére, valamint átadtuk a külön számukra összekészített, óvodában használható játékokat. Az intézményt sikerült egy kicsit jobban is megismernünk zenepedagógusa, Benedek Árpád jóvoltából, aki körbevezetett bennünket a felújított, kibővített óvodában, és közben beszámolt az ott folytatott munkájáról. Elmondta, hogy igyekszik minél több hangszerral megismertetni a gyermekeket, oly módon, hogy azokat beviszi az óvodai foglalkozásokra, és meg is szólaltatja. Ezeknek az alkalmaknak köszönhetően nem csupán a hangszerekkel és a zenével ismerkedhetnek meg a gyermekek, hanem magyar népzeneinkkel és népi hagyományainkkal is. Sajnos, itt a téli szünet miatt nem tudtunk találkozni a gyermekekkel, de a bennünket fogadók hálás szívvel fogadták az

adományt. Következő állomásunk Magyarbikal volt, ahol a gyülekezet lelkipásztora, Szabó Mihály nagytiszteletű úr fogadott bennünket az összetoborzott helybeli ifjakkal. A segítségükkel kipakoltuk az oda szánt ajándékokat. A lelkes fiatalok egyből korosztályoknak megfelelő csoportokba helyezték el az adományokat, hogy könnyebb legyen majd kiosztani azokat. Öröm volt látni azt, hogy voltak névre szólóan megcímezett dobozok is, ami azt jelenti, hogy már személyes kapcsolatok is kialakultak e nagyszerű adományozási lehetőség kapcsán.

A faluban elfogyasztott finom ebéd után, melyet a gyülekezethez tartozó egyik család készített számunkra, volt lehetőségünk arra, hogy megtekintsük a magyarbikali templomot, valamint a templom tornyából megszemlélhettük a gyönyörű tájat. Ezek után a gyülekezeti termet néztük meg, ahol szintén sok hangszert láttunk, amin a gyülekezet fiataljai tanulnak játszani a lelkipásztortól és alakítanak gyülekezeti zenekart. Mint megtudtuk, a zenei alkalmak tartják össze az ifjakat az egyre csak néptelenedő faluban.

Következő állomásunk Kalotaszentkirály volt, és bár nem gondoltuk volna, de valamilyen formában itt is megjelent a zene, hiszen az itteni ifjak az ajándékok kipakolása után kezdték próbálni az énekeket a karácsonyi ünnepre. Utunk állomásainak mindegyikén megjelent tehát a zene és a zenével való dicséretmondás az Úrnak.

A vacsorára elkészített finom erdélyi töltött káposzta elfogyasztása után indultunk vissza Kecskemétre immár kiürült kisbusszal, de rengeteg élménnyel feltöltekve és gazdagodva.

A katonatelepi gyülekezeti terem

LACZAY ANDRÁS

2004. december 4-én került sor a katonatelepi templom felszentelésére. A templom és parókia között egy 21m²-es, háromszög alakú helyiség állt rendelkezésünkre, ahol bibliaórákat, gyermek-istentiszteleteket tartottunk. Eleinte kevesen jártak: bibliaórán 2-3 fő, gyermek-istentiszteleten nagyjából ugyanannyi vett részt.

Sokat imádkoztunk, hátha többen leszünk. Akik szolgáltak, dolgoztak, teljes szívvel tették. Van úgy néha, hogy hiába a sok munka, nem látjuk eredményét, aztán egyszer csak megnyílnak a kapuk. Sokan voltak, vannak, akik a gyermekek között szolgáltak és szolgálnak. Nagyrészt nekik köszönhető, hogy szükség lett az új teremre. Évek alatt a termet sikerült kinőni, és megszületett egy álom. A gyülekezeti terem terveit csaknem két éve vehettük kézbe. Ott álltunk egy istentisztelet után az Úr asztala körül, és közösen terveztünk, ötleteltünk. Számomra már ennek nagy tanulsága volt: akkor épülhet valami jó, szép és hasznos, ha együtt tervezünk és álmodunk. Isten ajtót nyitott, egyelőre még csak résnyire...

Aztán a kapu egyre inkább kinyíltnak látszott. A 2015. évi egyházközi költségvetés tervezésében külön tételként jelent meg a beruházás. A költségvetésben biztosított összeg mellett beadtuk pályázatunkat az Emberi Erőforrások Minisztériumához, amely kedvező elbírálásban részesült.

Végül 2015. július közepén indult el az építkezés. A következő hónapokban pedig néha lassabban, néha látványosabban, de szépen haladt.

Július-augusztusban bontási munkálatok, alapozás történt, aztán lassan elkezdtek emelkedni a falak. Szeptemberben tető alá került az épület, közben gázvezeték-áthelyezésre, vízvezeték-építésre került sor. Októbertől elkezdődtek a villanszerelési munkálatok, novemberben térköve-

zés, fűtészerezés, nyílászárók elhelyezése, aztán a burkolási munkák voltak soron.

Decemberben festés, tetőablak behelyezése, bútorok tervezése és beépítése. Aztán elindult a fűtés, és december közepén, immár karácsonyra készülve megtartottuk az első gyermek-istentiszteletet az új falak között. Januárban pedig elkészült minden. Legyen ezért dicsőség Istennek, és köszönet mindazoknak, akik munkájukkal, szakértelmükkel hozzájárultak gyülekezeti termünk felépüléséhez! A tervezés és építkezés idején azt élhettük meg, hogy jó együtt odaállni a fontos ügyek mellé, és ahol egy akarat van az építésre, ott valóban megszülethet valami olyan, ami mindannyiunké. Sokan imádkoztak és adakoztak, hogy terveink megvalósuljanak. A 127. zsoltárban olvassuk: *„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.”* Nem hiába fáradoztak, és az Úr építette a házat. Az építők közül sokan tettek felajánlásokat, nem lehetünk érte eléggé hálásak, köszönjük!

Van még feladatunk, az építkezés nem fejeződik be, következő lépésként szeretnénk a parkolót kialakítani, a templom környékét, a természeti környezetet szépen rendbe tenni, hogy alkalmassá váljon csendesnap vagy bármilyen közösségi program megtartására gyülekezetünk kisebb-nagyobb csoportjai számára.

Van azonban még egy építkezés, amit nem szabad befejeznünk: a gyülekezet lelki építése. Ahogyan a terem sokak összefogásával valósult meg, úgy a gyülekezet építése is csak közösen történhet. Az alap Krisztus váltsága: erre építve lehetünk erősek hitben. Az épület pedig az egyház, a gyülekezet: mindannyian egyszerre vagyunk alapanyagok, építőkövek és építők: helyünk és feladatunk van itt, mindenkire szükség van! Épüljünk lélekben, hitünkben!

Ószövetségi bibliai barangolások

EGY ELŐADÁS A BIBLIÁRÓL

PÁL FERENC

„A leghatékonyabb módszer a legnépszerűbb könyv megismerésére.”

2015. december 12-én délelőtt a Vásárhelyi Pál Általános Iskolában érdekes programra gyülekeztek össze a kecskeméti református hittanosok. Kovács Balázs előadásában az Ószövetség fontosabb eseményeivel, helyszíneivel és személyeivel ismerkedhettek meg az 5-8. évfolyam diákjai.

Az interaktív játékos program a *"Bibliai barangolások"* címet viselte, nem véletlenül. A diákok térben és időben is bejárhatták az ókori események helyszíneit. Mindeközben röviden megismerhették az Ószövetségi írásokat is. Egy olyan,

Bibliáról szóló előadás részesei lehetnek a résztvevők, melyen az egyik leghatékonyabb módszer segítségével ismerhették meg és memorizálhatták a legnépszerűbb könyv ószövetségi történeteit. Rövid idő alatt (4x45 perc) átfogó ismeretre tettek szert a diákok, melynek eredményeként 3 percben össze tudták foglalni a Biblia 1-39 könyvének üzenetét. Az Ószövetség korába visszavivő interaktív és sok humorral fűszerezett időutazás, hisszük, hogy sokáig emlékezetes élményt nyújt a résztvevő hittanosok számára.

Gyülekezetimunkatárs-képzés

„TEGYETEK TANÍTVÁNYOKKÁ...” – BEVEZETÉS AZ EGYHÁZ MISSZIÓI FELADATÁBA

PÁL FERENC

„A munka sok, a munkás oly kevés!” énekeljük a 396. dicséret 2. versében. Mi a helyzet Kecskeméten ezen a téren?

A válasz kettős: egyrészt gyülekezetünkben (más gyülekezetekhez képest) kiemelkedően sok munkatárs tevékenykedik, köszönhetően annak a kiterjedt intézményrendszernek, mely meg is követeli a szakképzett munkatársak seregét. Másrészt, habár szintén szép számmal munkálkodnak önkénteseink (a nőszövetség tagjai, kórházi látogatók csoportja, diakóniában segítők köre, stb.), mégis vannak „hiányszakmák” gyülekezetünk missziói területén. Meglátásom szerint az a sokszínű szolgálati lehetőség, mely Kecskeméten gyülekezetünk épülését eredményezheti, még több laikus munkatárs szolgálatba állítását követeli. Ezért sürgető feladat azoknak a felkészítése, akik Krisztus megváltó szeretetét megtapasztalva késztetést éreznek arra, hogy továbbadják az élő és égő tüzet. Ebből kifolyólag a képzésre bárki jelentkezhetett, aki Krisztustól jövő elhívást érzett arra, hogy a tanfolyamot követően részt vegyen gyülekezetünk missziói programjaiban.

Az öt alkalomból álló előadássorozatot Monty Taylor, amerikai származású lelkész, a budapesti Szabad Evangéliumi Gyülekezet lelképásztora,

a Keresztény Ismeretterjesztő Alapítvány (KIA) könyvkiadójának vezetője tartotta.

2015. október 10-én, szombaton találkoztunk először, majd kéthetente, egészen december 12-vel bezárólag. Újra és újra együtt tanultunk az új gyülekezeti központ Tóth Endre Termében. Monty Taylor először arról beszélt, milyen egy jó gyülekezet. Másodjára „Az ember, akit Isten felhasznál” címmel hangzott el előadás. Harmadik szombaton az evangelizálásról, a bibliai üzenetről és annak továbbadásáról esett szó. Ezt követően a közösség építése volt a központi téma. Végül a záróalkalmon: a gyülekezeti kiscsoportok működésének alapjairól, funkcióiról, jellemzőiről és a hatékonyság irányelveiről hallhattunk tartalmas tanítást. Az egész sorozatra jellemző volt az interaktivitás, vagyis a jelenlévők folyamatosan tehettek fel kérdéseket, mely elmélyült és közös gondolkodást eredményezett a misszió helyi állapotáról és távlatáról.

A 20 önkéntes munkatárs a képzés befejeztével, a felkészítő programban való részvételt igazoló oklevelet vehetett át. Reménységünk, hogy a résztvevők kamatoztatva a megszerzett ismeretet, számos ponton kapcsolódnak be gyülekezetünk missziói szolgálatába.

Igehirdetés szóban és zenében

DR. MÉHES BALÁZS, MIKESI TIBOR

Kezdetét vette egyházközségünkben a térség egyik legnagyobb érdeklődésre számot tartó 2016-os klasszikus zenei sorozata, melyet Gárdonyi-életműkoncertek címen hirdettünk meg. Hogy e rendezvény méltán jelent ünnepet nekünk, reformátusoknak, arról már az első percekben meggyőződhetett minden jelenlévő, aki megtöltötte a Református Gyülekezeti Központ nagytermét február 6-án. A sorozatot előadással nyitottuk meg. Dr. Karasszon Dezső bevezetőjéből világos lett a nem református laikusoknak is, hogy itt nemcsak zenetörténeti kalauzolóást, hanem léleképítő pillanatokot élhetünk majd át. Gárdonyi Zoltán hitvalló református zeneszerző titkaiba pillanthattunk be egy rendkívül meggyőző, érthetően kifejtett, lelkesült előadáson keresztül. Gárdonyi Zoltán zeneszerzői, zenetudói értékei mellett hitének üzenetét is kibontotta a professzor a komponista Bipartita című művén keresztül, amely az előadó szerint az egész Gárdonyi-életmű kulcsát jelenti. A délután koncerttel folytatódott templomunkban, melyben az egyetemi tanár az orgona mellől is ígét hirdetett. Johann Sebastian Bach és Gárdonyi Zoltán egy-egy igen fajsúlyos művét, az F-dúr tokkátá és fűgát és a III. orgonaszonátát adta elő meggyőző erővel. Mindkét műhöz kelő háttérrel kaptak a hallgatók, amely által még közelebb kerülhettek a zene üzenetéhez. A jelentős számú hallgatóság nemcsak helyből, hanem Izsákról, Nagykőrösről, Tiszakécskéről és Ráckevéről is érkezett. Ihletett pillanatokot éltünk át a templomban.

Két orgonamű csendült fel, szerzőik: Johann Sebastian Bach, valamint Gárdonyi Zoltán, aki élete utolsó 14 évét Németországban töltötte. Azok az esztendőik rendkívüli jelentőségűek voltak az orgonaművek alkotása szempontjából; testamentumszerű darabok születtek ekkor. Magam is tanultam Gárdonyi Zoltántól olyan időskori darabot, amely játékosként rendkívüli módon magával ragadott. Ha lehet ilyet mondani, a koncert orgonaszonátája ennél még megrendítőbb volt számomra. Igaz, nem csupán hallgatóként ültem a templompadban, hanem közreműködőként is; Karasszon Dezső kérésére énekkarunkkal elénekeltettem két gyönyörű korált: „*Teljes minden éltemben*” és „*Szívből szeretlek, Jézusom*” címmel. Mindkét ének fontos építőköve a Gárdonyi-műnek. Ez az alkotás – különösen annak záró szakasza – teljesen magával ragadott. A révbe érkezés zenei kifejezése volt ez, amelyet nehéz lett volna mély megindultság nélkül végighallgatni. Nagyon hálás vagyok ezért a zenei-lelki élményért, amely jóval több volt a csupán a fülnek szóló muzsikánál! Igazi, spirituális megerősödést is jelentett. Valami olyat, mint amit Michelangelo Pieta szobránál élhet át valaki: Nem tudom róla levenni a szemem; a hatása alatt vagyok; nem tudok vele betelni! Ezt a lelki gazdagodást kívánom minden további koncertünkön a reménybeli hallgatóság minden tagja számára! Meg kell említenünk a sorozat támogatóiként a Nemzeti Kulturális Alapot, a Print 2000 Nyomdát és a Gárdonyi Teaházat, de bárki csatlakozhat a

szponzorokhoz támogatójegyek vásárlásával, melyet a Református Pontban vagy adományként a templomban a perselybe helyezhet el.

A sorozat következő alkalmán, március 5-én Gárdonyi Zoltán művei mellett fia, Gárdonyi Zsolt kompozíciói is elhangzottak. Ezen az alkalmon a Németországban élő zeneszerző személyesen is részt vett. A műveket fiatal művészek szólaltatták meg: a nemzetközi viszonylatban számon tartott Vida Mónika Ruth és mások mellett a kecskeméti Hámori Áron is fellépett.

A sorozat 3. alkalma április 3-án, vasárnap 19³⁰ órakor lesz templomunkban. Gárdonyi Zoltán és Gárdonyi Zsolt kórusműveit megszólaltatják: Szabolcska Mihály Református Énekkar (Tiszakécske), Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karának (Nagykőrös) Laus Viventi Deo Énekkara és KREDó Kamarakórusa (Budapest), Kecskeméti Református Gimnázium Kamarakórusa, Összhang Kórus (Érsekcsanád), Kecskeméti Vég Mihály Énekkar; vezényel: Berkesi Sándor Liszt-díjas karnagy.

Az ifjúságimunkatárs-képzők

VINCZE ÁRPÁD

„Az ifjúságimunkatárs-képzők olyan alkalmak, amelyek segítségével Te magad is alkalmassá és képessé válsz arra, hogy egy-egy alkalmat részben vagy egészében levezess.

Bibliaköri témák kidolgozása, játékok keresése, kiválasztása, levezetése, tapasztalati alkalmak (lát-hatatlan színház, imaséta) átélése, összeállítása és levezetése a cél.

*Mindezen készségeket és tapasztalatokat a későbbiekben a gyakorlatban is kipróbálhatod: egyrészt az internátus hitéleti programjain belül, másrészt a gimnázium rendszerinti vagy alkalmi, akár önként vállalt kezdeményezéseidben is.”*Ezzel a rövid bevezetővel hirdettem meg az első munkatársképző szakkört a gimnázium diákjai számára.

Régóta foglalkoztat, hogyan lehetne a diákokat aktívabban bevonni egy-egy hitéleti programba. Heti rendszerességgel egy ifjúságimunkatárs-képző szakkör – gondoltam. Az élet azonban

átírta a tervemet, hiszen a diákok mindennapos elfoglaltsága miatt nem volt alkalmas időpont, ami ennek a szakkörnek megfelelő lett volna. Így jött az ötlet, hogy tömbösített formában, hétfői képzést hirdetek.

Hová is keresek munkatársakat? Amikre én gondoltam, azok mind az iskolai hitélethez kapcsolódtak: csendesnapok szervezése, internátusi imakörök vezetése, diák bibliakörök megtartása a refiben... Az első szakköri alkalom ebbéli terveimet is felülírta, hiszen volt, akit a gyülekezeti ifjúsági programok szervezésében való részvétel érdekelt. Iskola és gyülekezet határán mozgó szakkör lett tehát a kezdeményezésből.

A szakkör célközönsége természetesen maga a diákság. Az ifjú munkatársak hatékonyabban, meggyőzőbben közvetíthetik kortársaiknak – afféle kortárssegítőként – a hit élményét és örömét. Folytatása következik...

**2016.
FEBR.
26-27.**

BENTALVÓS történet
bibliai munkatársképző

IFI-ÓRÁK

IFI-program **IFI IFI-GALÉRIA**

Szakhor **Filmklub**

péntek-szombat
áthatalan **maséta**

JELENTKEZZ!

A samáriai asszony, tea, pizza meg az utolsó vacsora... avagy ifjúságimunkatárs-képző

SIPOS RITA VERONIKA

Mikor feliratkoztam, nem is tanulmányoztam tüzetesen, mire is jelentkezem valójában. Előtte levő csütörtökön olvastam csak el figyelmesen, miről is szól ez az egész. Az izgatottságom megkétszereződött, és egy csomó ötlet tódult a fejembe, mennyi mindenre lehet jó egy ilyen hétvége. Egy alkalom, ahol megismerhetjük az ifivezetés előnyeit és nehézségeit, ahol jól beszélgethetünk, nevethetünk. Hatalmas mosollyal sétáltam péntek délután az ifigaléria felé. Az önbizalmam az ajtóban veszett oda, ugyanis mikor beléptem, Vincze tanár úr mellett még öt fiú fordult felém. Egy pillanatra lefagytam, cikáztak a gondolataim ,*hogya „Te jó ég, milyen lesz az itt alvás egyáltalán; hogyan valósul meg a közös munka?”*

Megkaptuk az első feladatunkat: egy bibliai történet köré kellett felépítenünk egy ifit. 40 perc állt rendelkezésre, Dollival azonnal neki is fogtunk az ötletgyártásnak: a különbségek köré építettük fel az ifinket, és a samáriai asszony történetét választottuk hozzá. Nagyon tartalmas eszmecsere folytattunk, azonban hamar kifutottunk az időből. A többiek is érdekes témákat választottak: Bence és Alex a szerelemmel foglalkoztak, és az Énekek énekét vették alapul. A harmadik cso-

portban Márkó, Bence és Beni a lélek gyümölcsét dolgozták fel. Átbeszéltük részletesebben ezeknek az ifiknek a részeit, majd kaptunk egy kis kimenőt, amit sétálásra, beszélgetésre, éneklésre használtunk fel.

A pihenő után Szikszai Szabolcs beszélt nekünk középiskolás, majd egyetemi ifis tapasztalatairól, tanácsokat adott, felhívta a figyelmünket egynéhány dologra. Közben a teás filterek is fogytak, be is sötétedett, mire minden fontos információt megkaptunk.

A konyha és az előtér nevetéstől és csoccsózástól volt hangos, a jó hangulat is megvolt.

Reggeli után két csoportba oszlottunk, és imasétákat terveztünk. Ötleteinket megbeszéltük és kielemeztük. Közösen néztünk át egy már megtervezett imasétát. Mire befejeztük, a pizza is megérkezett. A nagy evészet után a láthatatlan színházzal foglalkoztunk. Kő-papír-ollóval eldöntöttük, melyik témát dolgozzuk fel, és az „*Utolsó vacsora*” nyert. Azonban azzal hamarabb végeztünk, így az „*Élet*” témát is volt időnk összerakni. Nagyon várom a következő alkalmat, és remélem, hogy egyszer majd én is munkatársként ülhetek az asztalfőn.

A cigánymisszió másfél éve

LACZINÉ SOMOGYI TÍMEA ANNA

„Könnyebb közösségeinkben a hozzánk hasonló emberek társaságát keresni, és kerülni azokat a helyzeteket, ahol felebaráttá kellene válni azok számára, akik nagyon mások, akik a településeink szélén vagy más kilátástalan helyzetben élnek. De ha mélyen és őszintén Isten akaratát keressük, akkor tudjuk, hogy Ő erre is hív.” (Dani Eszter: „Kit küldjek el” – cigány felebarátaink közé?)

EZ TÖRTÉNT A PANCSINELLÓ JÁTSZÓHÁZBAN

Cigánymisszióink, amely a játszóházon keresztül a legkisebbek elérésére fókuszál, Isten kegyelméből már másfél éve folyik. Ez idő alatt már sok gyermek és édesanyja fordult meg nálunk, lassan közösséggé lettünk. Vannak, akik rendszeresen járnak hozzánk, és jönnek olyanok is, akik csak néhány alkalommal látogatnak meg minket. Időközben nagyon sok tapasztalatot gyűjtöttünk, ezt használva tudunk további lépéseket tenni, fejlődni a munkánk során. Igyekszünk megismerni az édesanyák és gyermekeik helyzetét, szokásait, közel kerülni a családok életéhez. Az egyik fiatal anyuka például Esztert kérte meg, hogy kísérje el őt, és támogassa gyermeke születésénél. Munkánk egyik legnagyobb kihívása az, hogy gyakran szembesülünk az emberek kiszolgáltatott helyzetével. A kialakuló bizalmat az is jel-

zi, hogy ilyenkor hozzánk fordulnak segítségért, egy kis biztatásért, néhány jó szóért.

A KÖZÖS ASZTAL

Az anyukák nagyon szeretnek főzni. A hónapok során számos új ételt kóstoltunk meg, és a régi, megszokott ételek egészségesebb változatait készítettük el. Először ezek mindig meglepetést okoznak, de az első kóstolás után mindig gyorsan elfogynak. Persze az anyukáknak is vannak jól bevált receptjeik. Mindig nagy öröm az is, ha ilyen étel kerül a közös asztalunkra. Ezzel párhuzamosan a körzeti védőnőt kértük meg, hogy alkalmazkodva a helyi adottságokhoz, segítsen a babák szükségleteinek megfelelő ételeket készíteni. Amíg az anyukák vagy az anyukák egy része a főzéssel van elfoglalva, addig a gyerekek játszanak. Szeretnek énekelni, készítettünk színes cigánymisz-

szíós énekeskönyveket. A gyerekek a mai napig tudják a nyári hittantábor legnépszerűbb énekeit. A hittantábor három napján sok gyermek vett részt, ekkor szolgált nálunk először Szalai Erzsébet, aki azóta már oszlopos tagja stábunknak.

VENDÉGEINK

Mindig nagyon örülünk, ha látogatók érkeznek hozzánk. Ez idő alatt sokan jártak már nálunk, többek között gimnáziumunk tanulói, akiktől sok segítséget kaptunk. Adventkor lélekemelő pillanat volt, amikor a református diákok egy csoportja eljött hozzánk, és átadták a saját maguk által készített koszorúkat az édesanyáknak. Mikulás ünnepségünkre az egész Juhász utcai óvoda eljött. A nagykőrösi református főiskola egyik hallgatója volt a Mikulás. De jártak nálunk teológus és szociális munkás hallgatók, valamint közösségi szolgálatot végző fiatalok is.

KÜLSŐ KAPCSOLATAINK

Cigánymissziókról sok helyen tartottunk előadást, többek között az balatonszárszói országos

cigánymissziós találkozón és a kecskeméti családügyi konferencián. Emellett még az iskolákban is tartottunk foglalkozásokat, és a baba-mama szakmai műhely munkájában is részt veszünk. Áprilisban pedig Kecskeméten szervez cigánymissziós képzést a minket is támogató HEKS.

A Pancsinellő játszóház gyermekeinek, anyukáinak és nekünk, szolgálóknak nagyon sokat számít a gyülekezet támogató hozzáállása, melyet ezúton is szeretnénk megköszönni! Reméljük, hogy gyülekezetünk tagjai is gazdagodhattak, és megtapasztalhatták azt, amit Dani Eszter fentebb idézett írásában így fogalmaz meg:

„Ő ezekben az emberekben, akikkel Jézus közösséget vállalt, akiket Ő szeret, a velük való találkozásban különleges módon akar találkozni velünk. Akkor, amikor enni adunk, inni adunk vagy meglátogatjuk őket. Amikor küzdünk azért, hogy a felebarátaink életét megnyomorító rendszerek megváltozzanak, hogy a gyerekeik ugyanolyan lehetőséggel induljanak az életbe, mint a mieink. Amikor a szegények, a cigányok között szolgálunk, Jézust követjük! Különleges áldásaiban részesülünk, átéljük az Ő munkájának csodáit.”

Fotó: Lacziné Somogyi Tímea Anna, Utasi Gabriella

Úton a segítség

HALASINÉ POLGÁR ZSÓFIA

2013 óta járjuk a város utcáit, házait; megyünk, ahova hívnak minket házi segítségnyújtás szolgáltatással, szolgálatával. Előfordul, hogy maga a segítséget igénylő idős testvér keresi meg szolgálatunkat, van, hogy családja szorgalmazza a plusz erőforrás bevonását a hétköznapiakba. A szolgáltatás neve is mutatja jellegét és célját: a nyugdíjas, idős ember otthonában kap mindennapi tevékenységeiben annyi segítséget, ami elég ahhoz, hogy megszokott környezetében, biztonságban élhessen. Ez a szolgálat megtámogatja a

családi összefogást, törődést, azt nem nélkülözheti; a hozzátartozókkal, az együtt élő házastársal szoros együttműködésben dolgozunk.

Az alábbi két írásban két kedves hozzátartozó ír, akik személyesen is tapasztalták a szolgálat jelenlétét mindennapjaikban. Fogadják szeretettel, mérítsenek belőle bátorságot!

„Életünkben nagyon sokszor kerülünk olyan helyzetbe, hogy nem látjuk a kiutat. Három évvel ezelőtt az akkor 88 éves édesanyám elesett, megszé-

Fotó: Utasi Gabriella

rült a gerince, ettől kezdve élete végéig ágyhoz volt kötve, teljesen mozgásképtelen lett. Természetesen ápoltam, gondoztam, ahogyan erőmből tellett.

Jött azonban az életünkben egy újabb akadály, kórházba kellett mennem előre láthatóan hosszabb ideig tartó betegséggel. Kétségbeesve kerestem megoldást: kire bízhatnám a beteg édesanyámat, hiszen a család többi tagja dolgozik, nincs, aki enni adjon neki, tisztába tegye, ellássa a víz itatásától kezdve mindennel, hiszen a kanalat sem tudta a szájához venni.

És az Úristen felém nyújtotta segítő kezét. Tudomásomra jutott, hogy az egyházunknak van idősgondozó csoportja. Egy telefon után fél óra múlva már jött is a koordinátor, mosolyogva, kedvesen kérdezte, miben segíthet. Megbeszéltük a teendőket, elintéztük a szükséges adminisztrációt, és már másnap jöttek is ápolni édesanyámat. A gondozónők egyénisége sugárzott a szeretettől, így nyugodtan mentem Szegedre.

Nagyon nagy szeretettel gondozták anyukámat. Csoda volt, ahogy imádkoztak velem, ígét olvastak, simogatták, szeretgették, körmöt vágtak és hajat mostak, minden szükségességgel ellátták mosolyogva, kedvesen. Nem volt olyan kérésünk, amit ne tettek volna meg szívesen, pedig minden pillanat foglalt volt a „naptárunkban”.

Anyukám is nagyon szerette őket, ha esetleg később jöttek a megbeszélt időpontra, már hiányolta a lányokat. Köszönöm az Úristennek, hogy ilyen csodás embereket rendelt erre a helyre személyükben. Itt is, most is köszönöm önfeláldozó munkájukat, a sok szeretetet, a kemény munkát, amivel segítettek mindennapjainkban, hogy az édesanyám itthon tudta kimondani utolsó szavait: „Legyen meg a Te akaratod”. Köszönöm, hogy

mindig volt idejük imádkozni édesanyámmal. Mint már annyiszor, most is figyelmeztet az Úr: Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel! Ne felejtjük: az Atya mindig küld segítséget, ha szükségünk van rá, ha összekulcsoljuk kezünket, rá figyelve tőle kérjük a megoldást. Hála legyen érte!”

NÉHÁNY SZÓ A HÁZI SEGÍTŐKRŐL

„Mikor már fáradtan és nehezen éltük napjainkat, jöttek ők, a mosolygós segítők.

Nemcsak fizikailag álltak ott mellettünk, hanem kedvességükkel is erőt kölcsönöztek, és ezt a tulajdonságukat mindketten sokra értékeltük.

Köszönettel gondolok arra, mikor férjem nehéz óráiban is, fiatalságukat meghazudtoló bölcseséggel tették a dolgukat.

Felettem is halad az idő, és ha majd én is megöregszem – most csak 88 éves vagyok –, szeretném, ha nekem is erőt adnának, segítséggel lennének mellettem. Tudom, hogy mögöttük komoly tanulás van, de ehhez a munkához nem elég a tanulás, hanem elhivatottság is kell, és ez bennük megvan. Szeretettel és hálával gondolok Rájuk.”

Kedves Református Testvérek! Érezzék a buzdításunkat, keressék szolgálatunkat, hiszen azért vagyunk, hogy a nehéz kicsit könnyebb, az egyhangú kicsit vidámabb, a fájdalmas is elhordozható legyen. Segíteni szerződöttünk, ezt kaptuk életfeladatul, ezért vagyunk most még kicsit erősebbek, hogy a kicsit gyengébbet emeljük, és irányítsuk a tekinteteket is felfelé. Így teljesülhet a közösség, a gyülekezet egymás iránti felelősségvállalása is. „Mert mi erősek tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk.” (Róm 15,1)

ELÉRHETŐSÉG

Sion házi segítségnyújtás – Halasiné Polgár Zsófia
06-30/636-5802 telefonszámon munkaidőben

Gyermekeinkben a jövőnk!

ZÖLD ÓVODA

MEZŐ LILI, SIMON ANDRÁSÉ

*„Ha a jövő évről akarsz gondoskodni, vess magot.
Ha egy évtizeddel számolsz, ültess fát.
Ha terved egy életre szól, embert nevelj!”*

„Nem lehet elég korán kezdeni” – tartja a mondas. Hasonló gondolatok jártak a fejünkben nekünk, környezetszerető és környezetvédő óvodapedagógusoknak, amikor elhatároztuk, hogy megpályázzuk a Földművelésügyi Minisztérium és az Emberi Erőforrások Minisztériuma által kiírt „Zöld Óvoda” pályázatot és az ezzel járó címet.

A cím elnyerésének feltételeként óvodáinknak az elmúlt évre, évekre vonatkozóan igazolniuk kellett, hogy hatékony tevékenységet fejtettek ki a korszerű környezeti nevelés céljainak elérése érdekében. A pályázat írásánál a kiindulópont mindannyiunk számára óvodánk pedagógiai programja volt, amelynek egyik kiemelt területe a külső világ tevékeny megismerése. Ez a tevékenység magába foglalja a fenntarthatóság pedagógiája iránti elkötelezettséget, előtérbe helyezi a helyi értékek megismerését, a néphagyomány-ápolást és annak megőrzését.

Az igen szigorú, 20 pontból álló kritériumrendszert teljesítve a Kecskeméti Református Pálmácska Óvoda Erkel utcai óvodája 2014 decemberében, a Munkácsy utcai tagintézményünk pedig 2015.

december 16-án, a kisgyermekkor környezeti nevelés terén végzett tevékenysége elismeréseként elnyerte a "Zöld Óvoda" címet. Ez a cím elismeri, és egyben megerősít bennünket abban, hogy a környezeti nevelés terén, sokoldalúan fejlesztve, szeretetteljes, érzelmi biztonságot nyújtó környezetben eredményesen neveljük a ránk bízott gyerekeket.

Nekünk, óvodapedagógusoknak nagy kincs van a kezünkben, hiszen mindannyian kisgyermeket nevelünk, de a felelősségünk is óriási, mert mi alapozhatjuk meg elsőként azt a pozitív viszonyt a gyermekekben, ami befolyásolhatja későbbi környezettudatos magatartásukat.

Isten uralomra teremtett minket, de ez egyben felelősséggel jár, azt jelenti, hogy az ember rendezheti, előrelátóan alakíthatja környezetét, táplálhatja, gondoskodhat róla. A gyermekek ösztönösen tisztelik, szeretik a természetet, harmóniában élnek vele. A mi célunk, hogy ez megmaradjon bennük. Fontos feladatunk, hogy megalapozzuk azokat a szokásokat, szokásrendszereket, viselkedésformákat, amelyek szükségesek a helyes értékrendszer és a környezettudatos életvitel kialakítá-

sához. Kiemelt tevékenységünk intézményünkben a természetvédelem, az újrahasznosítás, a szelektív hulladékgyűjtés helyi megvalósítása, a takarékoság. Ezeket a gyermekek életkori és egyéni sajátosságait figyelembe véve, a zöld jeles napok (Víz Világnapja, Föld Világnapja, Madarak és Fák Napja) ünneplésével, sok tevékenység és játék során valósítjuk meg.

Óvodánkban minden csoportszobának egyéni hangulata, arculata van, sok növényvel, a természetsarokban a természet által adott „kincsekkel”. Tavasztól ősziig az óvoda udvarán a helyi lehetőségek figyelembevételével a zöldszékes- és virágoskertek gondozását örömmel végzik a gyerekek.

A Munkácsy Mihály utcai óvodában októberben a szülők támogatásának köszönhetően nagy előrelépés következett be, ugyanis megtörtént az udvar füvesítése. Orgonabokrok, egygyári virágok ültetésével óvodaudvaruk lepke- és rovarbaráttá vált, ami jó lehetőséget ad megfigyelések végzésére, új ismeretek, tapasztalatok szerzésére. Jövőre szeretnének csatlakozni a Madártani és Természetvédelmi Egyesület Madárbarát Óvoda programjához is.

Közös kirándulásokkal, programokkal igyekszünk a szülőket is bevonni, így közösen élhetik át a természet adta élményeket. Törekszünk arra, hogy óvodánk minden dolgozója közvetítse a zöld óvoda szellemiségét, és környezettudatos magatartásával, az egészséges életmód szokásainak megalapozásával, a természethez, állatokhoz való pozitív hozzáállásával jó példát mutasson a gyermekeknek, szülőknek egyaránt.

Szeretnénk olyan gyermekeket nevelni, akik szívesen töltik idejüket a szabadban, szeretik és tisztelik az állatokat, fontos számukra a környezetük és annak megőrzése.

Reményeink szerint az a generáció, amely „zöld óvodában” teszi meg az első lépéseket egy virágbarátabb élet felé, jó úton fog járni ahhoz, hogy megteremthesse a környezettel összhangban lévő és számukra is élhetőbb jövőt.

Karácsonyi műsor

SZONDINÉ ASZTALOS ÉVA

Január 22-én egyik tanítványom felhívta a figyelmemet arra, nem vettem-e észre, hogy napok óta vár rám egy levél az iskola portáján.

Már az is ajándék volt, hogy láttam a boldogságot az arcán (mert általa kaptam az örömhírt), és láttam az igyekezetét (ő kézbesíthet nekem!). És jött a ráadás ajándék: a levélke tartalma, amit – nem fog rossz néven venni a küldője – szívesen teszek közkinccsé, hiszen azoknak is szól, akiket ma már a kollégáimnak tekinthetek:

CSALÁD és ISKOLA (munkahely mint második otthon) közel azonos helyet foglalnak el azoknak a pedagógusoknak a szívében, akik önszántukból vállalják, hogy szenteste nem csupán szűkebb/tágabb családi körben, hanem munkatársaikkal, gyülekezettel együtt úgy emlékeznek Jézus Krisztus születésére, hogy ünnepi műsorban maguk is részesévé, átélőjévé válnak a csodának.

A kecskeméti református templom csillogó karácsonyfája előtt, az Úr asztalának lobogó gyertyafényében 2015. dec. 24-én „*a Megváltó a földre szállt, eljött a Messiás!... / ...Az angyalok daloltak itt, épp úgy, mint egykor ott, / hol őrizgették nyájaik a boldog pásztorok...*” (Vargha Gyuláné: *Karácsonyi örömhír*)

A tisztán csengő, zengő énekekhangok, az ünnepélyes, fegyelmezett fekete-fehér felkőrív „színpadképe”, az érzelmeiktől fűtött prózai és verses szövegek méltó megjelenítését adták a bibliai történetnek, melyet Csász Győzőné hitoktatásért felelős igazgatóhelyettes álmodott, rendezett felejthetetlen műsorrá. Fő koncepciója: a bibliai

igéken keresztül közvetítsük a karácsony üzenetét. Ezt egészítettük ki odaillő versekkel, dalokkal. A szereplőket – és általuk a hallgatóságot – megérintette, átölelte, vigasztalta az „oly régi s mindig új” karácsonyi csoda: az ismert s mindig újra átélt „híradás”.

A katartikus élmény összekapcsolta a szíveket. Az arcok ragyogása, a szemekben bujkáló mosoly tanúsították, hogy a református általános iskola tanárainak szolgálatát Isten áldása kísérte.

És ennek a nagyszerű közösségnek én is része vagyok. Igaz, még csak néhány hónapja kapcsolódtam be az itt folyó oktató-nevelő munkába. Pedagógustársaim figyelmessége, segítőkészsége megkönnyítette átállásomat, zökkenőmentesen tudtam beilleszkedni az iskola munkarendjébe, mindennapjaiba.

Nem tudok elég hálás lenni a kapott megbecsülésért, a befogadásért és elfogadásért. Köszönet érte szeretve tisztelt igazgatónőnknek, aki ezt a légkört megteremti rendkívüli egyéniségével, a lelkes diákcsoporthoz, akik értelmet adnak az életünknek és minden kollégámnak, akik felismerik ezt az értelmet – tudják, hogy „*Jót, s jól! Ebben áll a nagy titok...*” Ezért becsülöm mindnyájukat. Köszönet apukámnak, aki egy éve nincs már közöttünk, de gondolataimban és szívemben most is befolyásolja a döntéseimet. Köszönöm az áldást, köszönöm a békességet, amely folyamatosan árad, mióta mint tantestületi tag beléptem a Kecskeméti Református Általános Iskola boltíves kapuján.

Éviken!

Szeretettel gratulállok
a karácsonyi műsorodhoz.
Szühehez szülő és gyöngém
vlt a versmondásod.

Az egész este nagyon
magas színművészi és
megható volt.

Kívánok békés, boldog
éjszakai új esztendőöt!
/És sose bánj meg, hogy
átmentél. Bátor vagy!:/

Szeretettel köszöntelek
és pusztillak

Gneschi Anna

2016. 01.

Textpuzzle

JÁTÉKOS VERSENY NÉMET NYELVEN IMMÁR MÁSODIK ALKALOMMAL

NÉMET MUNKAKÖZÖSSÉG

December 2-án a Kecskeméti Református Gimnázium német munkaközössége német nyelvi versenyt rendezett általános iskolás diákok részére immár második alkalommal. A hatodik, hetedik, nyolcadik osztályos tanulók korosztályonként mérhették össze tudásukat. Nagy örömeinkre – a tavalyi érdeklődést is túlszárnyalva – 19 iskola 169 diákja jelentkezett a megméretetésre. A díszterem zsúfolásig megtelt.

A feladatokat úgy állítottuk össze, hogy megfeleljen a gyerekek életkori sajátosságainak, s a tárgyi tudáson túl a kreativitás, leleményesség legyen a középpontban.

A verseny rangjához méltó volt a díjazás is: Az első helyezettek adventi bécsi utazást nyertek, a második és harmadik helyen végzettek pedig értékes tárgyjutalomban részesültek.

A német nyelv, a német kultúra népszerűsítése mindig is szívügye volt munkaközösségünknek. E verseny megrendezésében is ez motivált bennünket, s hihetetlenül jó érzés volt látni, hogy ennyi kisdíák mozdult meg felhívásunkra.

Reméljük, hogy sok pozitív tapasztalattal, sikerélménnyel gazdagodtak, s jövőre is beneveznek erre a tudáspróbára!

Deutsche Bühne

BÁRDKAI LÁSZLÓ, KONFÁR BENJÁMIN

Nemrégiben lehetőségünk adódott iskolai szervezésben egy német színdarab megtekintésére a szekszárdi német színházban (Deutsche Bühne Ungarn). A délutáni németórák helyett a buszhoz készülődtünk, mely egy órákor indult a Katona József Színház elé. Természetesen, ahogy az lenni szokott, már az utunk nagyon élvezetes volt, mivel ez kiváló alkalom volt az évfolyamtársak összekovácsolására. Többek már korábban is jártak a színházban, de a vélemények nem voltak egyhangúlag pozitívak. Ezért is volt kel-

lemes meglepetés a „39 Stufen” (39 lépcsőfok) című előadás, amely elsöprő sikernek örvendett. Egyszerre volt nevetető és izgalmas a vígjátékká átdolgozott krimi, amelyet négy színész jelenített meg – egyénenként több szerepben. Az külön megemlítenéd, hogy sok helyszínt és kelléket a művészek játéka és kreativitása helyettesített. Reméljük, jövőre is helyet kapunk a színház soraiban. A programot minden diáktársunknak szeretettel ajánljuk.

Félévzárás a Börzsönyben

SIPOS RITA VERONIKA

A karácsonyi szünet után egy háromhetes nagy rohammal véget ért az iskolákban az első félév. A Kecskeméti Református Gimnázium diákjai, Zajacz Lajos tanár úr ötletére egy börzsönyi téli túrával ünnepelték meg a félévzárást január 23-án, szombaton.

Többször szerveznek a tanév során a refiben olyan kirándulást, amelyen diákok, szüleik és tanáraik is részt vehetnek. *„Fontos közösségformáló erő ez a diák–szülő–iskola háromszögben. Van, hogy sisakos, lámpás, kúszós–mászós barlangtúrát szerveznek így a kollégáim, vagy teljesítménytúrán vesznek részt a gyerekekkel, ahová a szülők is jelentkezhetnek, vagy egyszerűen csak kiszellőztetik magukat, kicserélik a tüdejükben a levegőt, mint ahogy ezen a hétvégén is történt”* – tudtuk meg az iskola igazgatójától, Szenes Mártonnétól. *„Izzgatottan figyeltük egész héten az időjárás-előrejelzést, nagyon nagy hideget jósoltak erre a napra a meteorológusok. Szerencsére a gyerekek megfogadták tanácsainkat, nagyon rétegesen öltöztek, és mínusz 5 foknál nem is nagyon volt hidegebb. Igazi verőfényes téli túranap lett ez a szombat, így minden különösebb nehézség nélkül tudta teljesíteni a 40 fős csapat a Nagymaros és Zebegény közötti 12 km-es távot”* – mondta Zajacz Lajos tanár úr, a túra szervezője. *„Persze tanulás ez is.*

Tanulás, mert megtapasztalás. Annak a hatosztályos gimnáziumunkba járó kisdíákunknak, akinek ez volt élete első túrája, biztosan teljesen új élményeket nyújtott. Megtapasztalta, milyen hosszasan kint lenni a hidegben; milyen a jeges lejtőn segíteni egymást; milyen egy jó közösség.”

„Régi-régi szép könyvélményem így foglalja össze ezt a leckét” – veszi át a szót Labancz István, az egyik kísérőtanár. *„Hegyhágásnak a legkisebb erőfeszítéssel menjen neki az ember. Legjobb, ha természeted szabja a léptedet. Ha elfog a türelmetlenség, szaporázd. Ha fogy a szusz, aprózd. Türelmetlenség és zihálás között billeg itt az egyensúly. S mikor már nem jár az eszed előtted, nem lesz minden lépésed egy-egy célravezető eszköz, hanem egy-egy cél, nem is akármilyen. Ni, ennek a levélnek csipkés a széle! Ez a kő laza! Innen nem olyan jól látom a havat, pedig közelebb jutottam hozzá! Ilyesmiket észlelsz pillanatról pillanatra. Nem érdemes örökké a jövőbe tenni a célt. Az élet a hegy oldalában burjánzik, nem a csúcán. Persze csúcsa nélkül nem érted a hegy oldalait sem. Azokat a csúcs határozza meg.”*

A tavaszi túraidényben mátrai egynapost, egy Gerecse 50 teljesítménytúrát és háromnapos börzsönyi terepgyakorlatot terveznek a refiben.

PADMA

SZENES MÁRTONNÉ DURUCZ ANNA

A kecskeméti Pallas Athéné Domus Mentis Alapítvány 2015 novemberében pályázatot hirdetett a Kecskeméti Főiskolán akkreditált, 2016 őszétől induló gazdálkodási és menedzsment alapszak népszerűsítése érdekében. A középiskolások esszé írásával pályázhattak, megadott témák közül választva. Tanulóink „A hazai bankrendszer bemutatása”, „Forint bankjegy történelem”, „Hit és üzlet”, „Kecskemét mint egyetemi város”, „A keserűesedő valuta – Az euró bevezetésének előnyei és hátrányai Magyarországra számára”, „A technológia fejlődésének hatása a gazdaságra” címekkel alkottak díjnyertes pályázatokat. Az első pályázati forduló díjátadóóját 2015. december 18-án, a másodikat

2016. február 12-én tartották a PADMA székében. A díjátadókon Varga László, a PADMA elnöke köszöntötte a diákokat és meghívottakat. A pályázatok tapasztalatait és a bírálati szempontokat Dr. Felföldi-Szűcs Nóra ismertette. A februári ünnepségen diákjaink adták az ünnepi műsort: a kamarakórus fellépése keretezte Gebei Kitti énekes-gitáros előadását, Barcsik Erzsébet és Tusor Regina versmondását.

Gimnáziumunk diákjai közül oklevelet és pénztudalmat vehetett át Makai Réka, Csontos Anna, Karcza Viktor, Nagy Gabriella, Fricska Zoé, Juhász Gitta, Nagy Dávid, Bogdándi Márk, Kolozsi Receptorisz Brigitta.

Fotó: Csoportkép a díjátadó ünnepségen (Noszlopy Nagy Miklós)

Fotó: Kamarakórus a díjátadón
Fotó (fent): Gebei Kitti a díjátadón

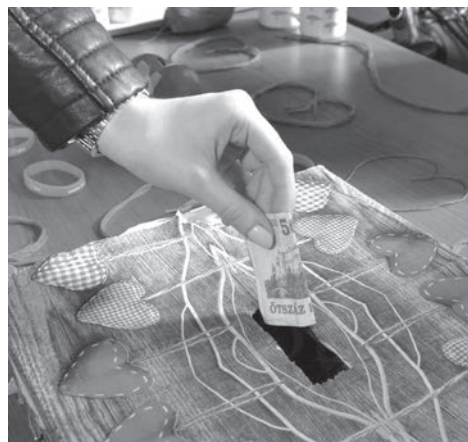
Öltözz pirosba! negyedszerre a gimnáziumban

KRETTNÉ BAGI MÁRTA

„Gondolkoztál mostanában azon, hogy milyen szerencsés vagy? Gondoltad, pláne, miután eszedbe jutott, hogy ma negyed 8-ra kell jönnöd?” – szegte egy áhítaton Nagy Gabi a kérdést a gimnazistáknak. Azután pedig következett a még meglepőbb válasz: „Pedig így van: szerencsés vagy!” És miután mindenki fején átfutott, milyen megpróbáltatások várnak rá aznap, jött a meggyőző érvelés: „Van, aki nem ilyen szerencsés, de te egy kicsit talán megkönnyítheted a helyzetét, ha akarsz.” Ezután adakozásra szólított fel mindenkit az idén negyedik alkalommal megrendezett Öltözz pirosba! napon. „Olyan gyerekek számára rendezünk ilyenkor gyűjtést, akiknek egyike akár te is lehetnél, ám akik nem olyan szerencsések, mint te, mert betegek. Ne azért adj, mert adni jó; ne azért, mert azt mondták; ne azért, mert esetleg kapsz érte valamit; és ne azért, mert attól jobb ember leszel! Adj, mert megteheted!” Szólt a felhívás, és február 12-én a legtöbben a 200 forintjuk mellett valamilyen piros ruhadarabbal is jelezték támogatásukat.

Piros napunk az évek során egészségnappá nőtte ki magát, ahol a jótékonyági gyűjtés mellett izgalmas programokat is szervezünk. Az előadók mind arra hívták fel a díszteremnyi hallgató figyelmét, hogy az egészség drága kincs, amire mindenkinek vigyáznia kell. Az idén Dr. Szabó István kardiológus és sürgősségi-toxicológus szakorvos és Dr. Bardóczy Zsolt szülész-nőgyógyász, gyermeknőgyógyász szakorvos előadását hallhattuk. Emellett Kiss Zsuzsanna tanárnő 5 Ritmus tánc foglalkozást tartott, és Bendéné Tóth Annamária gyógytornással, mentálhigiéniai szakemberrel találkozhattak az érdeklődők, a szünetekben pedig a kórus tagjai énekszóval gondoskodtak a lelki egészségünkről.

A nap mérlege minden tekintetben pozitív volt: jókedvben telt az egész nap, a négy év legnagyobb összege gyűlt össze a pécsi Dóri-ház ápolójainak támogatására, és a tanulságos előadásokat nagy figyelemmel kísérte a közönség.

Új pedagógusok bemutatkozása

„Azért vagyok pedagógus, hogy a természetnek nyers gyémántját, szép vigyázattal, csendben csiszoljam kristályba!” (Németh László)

Bolla Anikó vagyok, Kecskeméten élek. A Kecskeméti Tanítóképző Főiskolán végeztem angol műveltségterületen. Területi gyakorlatomat a Kecskeméti Református Általános Iskolában töltöttem, így volt alkalmam megismerni az iskola hitelveit, célkitűzéseit. Jelenleg itt dolgozom napközis tanítóként az 1. b osztályban, illetve angolt és technikát tanítok.

BOLLA ANIKÓ

„A legnagyobb hiba, amit elkövethetünk az, hogy nem teszünk semmit, mert azt hisszük, hogy csak keveset tehetünk.” (Sydney Smith)

A tavalyi évben – főiskolai gyakorlatom során – már közelebbről megismerhettem a Kecskeméti Református Általános Iskolát. Nagy megtiszteltetés, hogy diplomám megszerzését követően visszatérhettem ebbe a közösségbe, hiszen mind az intézmény szellemiségétől, mind a diákoktól és az akkori munkámat segítő kollégáktól nehéz szívvel vettem búcsút. Hivatásomat nagyszüleim példája nyomán választottam, akik megbecsült és szeretett pedagógusai voltak a ménteleki iskolának. Angol nyelv és természetismeret műveltségterületemet személyes érdeklődésem miatt végeztem el. Remélem, hogy e tantárgyak iránti lelkesedésemet sikerül átadnom diákjaimnak is, bepillantást nyújtva a bennük rejlő lehetőségekre, érdekességekre. Igyekszem változatos módszerekkel dolgozni, és a tanulók világát is megérinteni óráimon. Az iskolai életen kívül szabadidőmet két kutyám kiképzésével és versenyeztetésével, utazással, kirándulással szoktam tölteni.

FAZEKAS EMESE

„Aki a prófétálást kapta, tegyen tanúságot a hit szerint, aki tisztséget kapott, töltsse be tisztségét, aki tanító, tanítson, aki a buzdítás ajándékát kapta, buzdítson, aki jótékonykodik, tegye egyszerűségben, aki előljáró, legyen gondos, aki irgalmasságot gyakorol, tegye örömet.” (Róm 12,6-8)

Én a tanítás örömét kaptam. Tanítok példamutató viselkedéssel és egy különleges ismeret átadásával. Tanítom a számítógép helyes használatát, az információáradatban való eligazodást. Az általános iskolás életkorban inkább csak a számítógépes játékok érdeklik a gyerekeket. Az órákon megnézünk további lehetőségeket is, felkészítve őket arra, hogy a későbbiekben miként bővíthetik a tanultakat. Mai világunk információáradatában fontos, hogy megfelelő és pontos ismeretanyag birtokában hozzunk megalapozott döntéseket. Az internet világa ugyanannyi előnyt, mint hátrányt és veszélyt is jelent, és ezt nem lehet elég korán megtanítani az ifjúságnak. A tanulók érdeklődőek, néhányan szakmájuknak is választják e területet, ezért örömmel végzem a feladatomat.

GAZDAG ÉDIT

SZONDINÉ ASZTALOS ÉVA

Hiszem és tanítom a gyerekeknek Luther szavait:

„Hívatus és hívatus között nincs különbség Isten előtt. Egyaránt kedves az Úrnak a legnagyobb és a legkisebb szolgálat/munka.”

Magyar szakos tanárként vallom az érzelmi hozzáállás fontosságát: a rám bízott feladatokat mennyire tudom szívvel-lélekkel végezni, mennyire tudok azonosulni velük, és így hozom ki magamból a legtöbb tudást, mellyel örömet tudok szerezni, hasznára tudok lenni magamnak és másoknak – tanítványaimnak, embertársaimnak.

„A gyermeki élet pedig maga a csoda. Minden gyermek üzenet az emberiség számára: Isten szeret bennünket. Gyermeket nevelni – Istennel való találkozás.” (Böjte Csaba)

A Szegedi Tudományegyetem matematika-fizika tanári szakán szereztem a diplomámat 1996-ban. Ezt követően férjhez mentem, és férjemmel családot alapítottunk. Három gyermekünk született, akikre büszkék vagyunk. Pályámat Kiskunhalason kezdtem a Szilády Áron Református Gimnáziumban, majd miután a családdal Kecskemétre költöztünk, a Kandó Kálmán Szakközépiskolában kaptam állást. Jelenleg a Kecskeméti Református Gimnáziumban tanítom mindkét szakomat. Bár nem túl népszerűek ezek a tantárgyak a diákok körében, mégis akad minden osztályban okos és érdeklődő fiatal, akik lelkesedést adnak a további munkámhoz. Én is a gimnáziumi osztályfőnököm inspirálására választottam ezt a pályát, és remélem, hogy lesz olyan diák, akinek követendő példát tudok mutatni.

SZŐKE-TÓTH EMŐKE

SÁRKÁNY ANNA

Egykori refisként hat év után térek vissza az alma materbe. Időközben az ELTE-n magyar alapszakon és magyar-német szakos tanárként szereztem diplomát. Február elejétől három osztályban magyar nyelvet és irodalmat, egy kezdő csoportban pedig német nyelvet tanítok. Hálás vagyok, hogy az első félévben a gimnáziumban végezhettem a tanárképzést lezáró egyéni szakmai gyakorlatomat, így már szeptembertől volt alkalmam megismerkedni leendő tanítványaimmal, és beilleszkedni az iskola életébe.

Kémia-biológia szakosként két olyan tantárgy tanítására vállalkoztam, amely megosztja a diákságot: vagy érdeklődnek, szeretik, értik és szívesen tanulják, vagy pont az ellenkező véleménnyel vannak a természettudományos órákról, tárgyakról. Mindkét csoportot azonos fontosságúnak tartom, és figyelembe veszem eltérő érdeklődésüket az órákon. Azok számára, akik az első csoportba tartoznak, olyan tudást szeretnék átadni, ami a későbbiekben, továbbtanulásuk során is stabil alapot biztosít, amire lehet építeni. A második csoportba tartozókban az alapvető tudásanyag érthetővé, érthetőbbé tétele mellett olyan szemléletet szeretnék kialakítani, ami segít eligazodni mai e-világunkban. Megtisztelő számomra, hogy mindezt egy ilyen nagy múltú, komoly hagyományokkal rendelkező iskola tanáraként tehetem.

VINCZE TIBOR

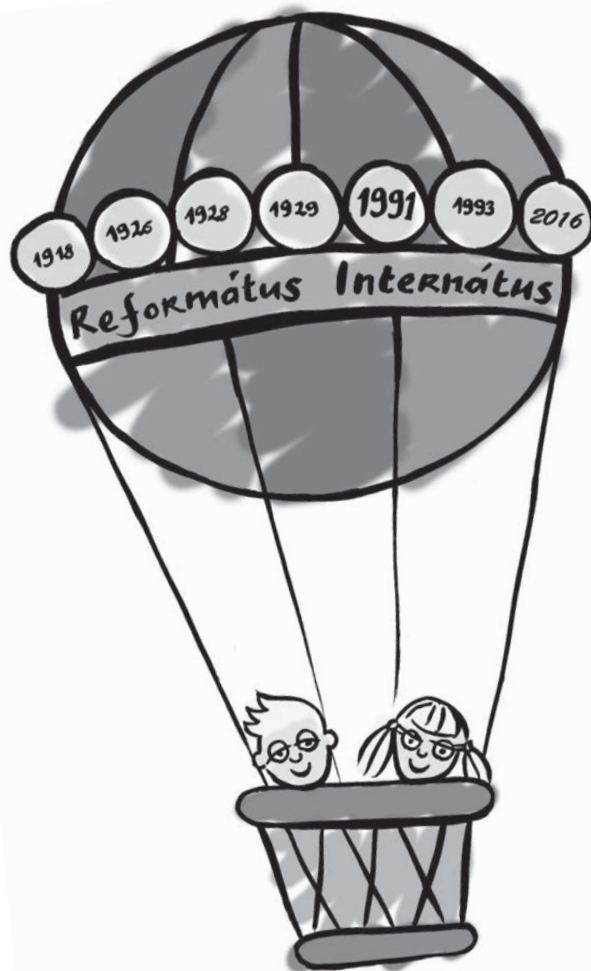
ZAJCZ LAJOS

Szolnok mellől, Besenyszögről származom katolikus családból. Három testvérem van. 1990-ben szereztem kémia – fizika tanári oklevelet Szegeden. Az egyetem elvégzése után megnősültem, 3 lányunk van. 1993-tól Kecskeméten lakunk, és a munkám is ide köt, leszámítva a négyéves kiskunfélegyházi kitérőt. Szeretek túrázni és zarándoklatokra járni. Nagy öröm volt számomra, amikor lehetőséget kaptam, hogy a református gimnáziumban taníthassak.

A Kecskeméti Református Internátus jubileumi évének tervezett eseményei

PÁLNÉ LENCSES SZILVIA

Elsőként a március 20-i kollégiumi jubileumi istentiszteletünkön adunk hálát Istenünknek a múltért, jelenért, és kezébe helyezzük jövőnket. Tulajdonképpen az ünnepi istentisztelettel és a köré csoportosuló alkalmakkal kezdjük ünneplésünket. Március 18-án ünnepi vacsorával egybekötött alkalmat szervezünk az internátus volt nevelői számára, díszvendégeink az intézmény tiszteletbeli igazgatói. Március 19-én országos jubileumi konferenciát szervezünk. Ez az alkalom nyitott társintézményeink pedagógusai, a város kollégiumai és az ország református internátusai számára is. Március 22-23-án kollégiumi napokat tartunk az internátus diákönkormányzata szervezésében. Áprilisban vendégünk lesz Levente Péter. Ünnepi irodalmi teaházra készülünk a Bella banda zenekar közreműködésével. A jó idő beálltával 25 km-es gyalogtúrára indulunk a Pilisbe. Ünnepi alkalmaink átívelnek majd a következő tanévre is. Tervezünk nevelő-diák pingpongbajnokságot, 25 órás dicsőítést, városi szintű kollégiumi találkozót. Szeretnénk kicsit bekapcsolódni a gyülekezetünkben folyó különböző missziós tevékenységekbe. Hálaadó áhítatot tervezünk a diákokat kibocsátó gyülekezetek meghívásával, diákjaink szolgálatával. Ünneplésünk során, bízunk benne, hogy jubileumi alkalmaink különleges lenyomatot hagynak diákjaink, pedagógusaink és a velünk együtt ünneplők életében is.

A sasok fiai

CSEKÉSZEK EURÓPA EGYIK ELFELEDETT ÉKSZERDOBOZÁBAN

TÁLAS LÁSZLÓ MÁTÉ

Van az úgy, hogy mehetnékje támad az embernek, főleg oda, ahová nem olyan sokan járnak. Az ismeretlen csábításának nehéz ellenállni. Így volt ez két jó barátommal és velem is akkor, amikor kitaláltuk, hogy a kényelmes horvátországi túránkat lecseréljük a nagyobb kaland fejében egy kényelmetlenebbnek tűnőre. Ekképp vágunk neki Albániának, ott is az ország északi felében elterülő, Prokletije hegységet szemeltük ki úti célunknak, melyet nem a leghagyományosabb úton közelítettünk meg. Fogtunk egy olcsó vonatot Montenegróba, majd Podgoricából stoppal indultunk neki az ismeretlennek. A keleties muzsikával, kocka mercivel és persze a benne ülő végtelenül gondtalan öregúrral megfűszerezett első kör meg is adta az alaphangulatot, melyet a következők rögtön követtek. A határon irdatlan

gyorsasággal száguldottunk keresztül Koplík városáig, ahol már éreztük, hogy jó helyen vagyunk. Végre Balkán! A hegyek már a messzi távolban kellették magukat, és hamarosan azon kaptuk magunkat, hogy ott gyalogolunk bennük, velük, a lemenő Nap narancsos sugaraiban. Sátrunkat a hágótól nem messze lévő mezőn ütöttük fel, ahol megismerkedtünk a helyi pásztor kisfiúval, aki a pirinyó, 80 évéhez közeledő mamájával a birkákat őrzi nyaranta. A legjobb érzés az (még most is), amikor a szürkületi fényekben ülünk, tábortűz mellett, töltöttkáposzta-konzervet csemegézünk, és közben azon gondolkozunk a hegyek felhőruhájának láttán, hogy ugyan bizony mi kell nekünk még ennél több? – talán válaszolni sem érdemes. Másnap utunkat a völgy belseje felé vettük az egyetlen pirossal jelölt ösvényen.

Az égszínkéek tó és az első település határában kimosott sziklaoszlopok és vízi forgattyúk fogadtak a hegyek ölelésében. Tébláboltunk, és nem tudtunk betelni a látvánnyal. Sátorunkkal bekértük magunkat az egyik ház udvarára, ami néhány napra főhadiszállásunk lett. Az elkövetkező napokban innen indultunk csillagtúráinkra, melyek a körülöttünk lévő völgyekbe, hegyekre vezettek. Már az elején azt is eldöntöttük, hogy anyagi javakat és szolgáltatásokat csak a legelengedhetlenebb esetekben használunk. A patakban és közúton való fürdés megszokássá lett, a tűzön sült konzervek estéink bearanyozóivá váltak, és rájöttünk, van élet telefonok és a modern idők kutyüin túl is. Meglátogattuk Thethi települését, mely az albánok villanszerelő tehetségét dicsérő jegyeken túl pazar panorámával rendelkezik. Voltunk elhagyatott háznál, vízeséseknél, malmokban és magas sziklákon, nagyon nem EU-konform hídon, ijedtünk meg egy géppisztolyos hazafitól, láttunk folyó nyitotta utat a hegyben, húsoltunk disznókkal és ettünk Saprok kekszet. Nem csak

utazás, tanulás is volt utunk célja, hiszen a keleti gyertyán (*Carpinus orientalis*) alkotta erdők képe eddig ismeretlen volt számunkra, ugyanúgy mint sok más, hazánkban csak kertben látható növények természetes megjelenése. Állíthatom, hogy életünk legnagyobb szedermennyiségét ezen az úton vittük be, mivel úton-útfélen nagyobb-nál nagyobb és érettebb fekete szemek kacsingattak felénk. Időnk lejártával búcsút intettünk a településünknek, Nderlyanak, és más útvonalon, mint jövet, felfelé indultunk. Az esti szállás újra a pásztoroknál esett, ahol még ehettünk fenséges sajtjukból, majd másnap Koplikig vándoroltunk és stoppoltunk vissza. A városban azon, hogy minden második ház autómosó, már meg sem lepődtünk (az áramvezetés után), majd a Shkodrai-tó partján töltöttük az utolsó éjszánkát. Montenegróba ugyan fáradtan, csapzottan értünk, de kalandokkal megrakodva tértünk vissza, melyet a csendes hazafelé vezető út zárt le. Képekkel gazdagított bővebb beszámoló a matejoaks.blogspot.hu-n olvasható.

Téli cserkész tábor Nagybörzsönyben

TAKARÓ MILÁN

Idén is megszervezte a 121. Dr. Vetéssy Géza cserkészcsapat a téli cserkész táborát a kósza és a vándor korosztályú cserkészei számára. Február 4-én, csütörtökön reggel indultunk útnak Kecskemérről, az úti cél Nagybörzsöny volt. Vonattal és busszal is utaztunk, de a szállásunkra gyalog jutottunk el. Megérkeztünk, kipakoltunk és elhelyezkedtünk. A tábor szervezők érdekes programokkal készültek, nekik köszönhetően már aznap délután rajprogram várt ránk, este pedig egy kvízben mértük össze tudásunkat. Vacsoráztunk, őrseit tartottunk, majd mindenki nyugovóra tért. Pénteken túrázni mentünk, csodálatos völgye-

ket, hegyeket láthattunk. Ám a túra nem a szokásos módon történt, ... ugyanis a kósza úgy vélték, hogy ők külön utakon akarnak járni. Így akaratlanul is balra fordultak, nem jobbra, s vártak egy röpké órát, míg megtudták, merre van a helyes útvonal. A túrát csendespihenő követte. Kipihenten benti játékkal folytattuk a napot. Este, a tábor tüz után egy különleges szélgenerátor elkészítését kaptuk feladatként. De ez nem sikerült a három szabotőr ügyes munkája miatt.

A harmadik napon sokat játszottunk kint, például amerikai fociztunk. Ebéd előtt pedig fotózkodtunk. Kicsit pihentünk, s ezután egy úgynevezett „Nyílt

terek” nevű programon vehettünk részt, ez nagyon jó témákat szült. A teaház alatt beszélgettünk, társasoztunk, sokat nevtünk.

Másnap, az utolsó napon mindenki összepakolt, s egy közös áhítaton hálát adtunk mindenért. Kipakoltunk az udvarra, megebédeltünk a szabad ég alatt. Maradt egy kis idő a játéokra. Ekkor

a „*Bárányok és a farkas*” volt a legnépszerűbb. Lassan útnak indultunk haza. Budapesten várunk kellett egy órát, így mindenki kapott egy kis szabadidőt. Vasárnap este kb. 18³⁰-kor szálltunk le Kecskeméten, majd „Jó munkát!” kívánva, sok kalanddal magunk mögött búcsúztunk el egymástól.

Közöttünk élnek

SZABÓ GÁBORNÉ, KODÁCSY JÁNOSNÉ, PÁLNÉ LENCSÉS SZILVIA

=====
BÁN MAGDOLNA

A Kecskeméti Református Internátus ebben az esztendőben ünnepli újraindulásának 25 éves jubileumát. Úgy gondoltuk, hogy ebből az alkalomból a diákotthon egykori, illetve jelenlegi igazgatóit kérdezzük meg néhány körkérdésben kinevezésükről, örömeikről és nehézségeikről, célkitűzéseikről és feladataikról. Mindhárman örömmel tettek eleget kérésemnek, és készségesen válaszoltak feltett kérdéseimre.

▪ *Mi motiválta abban, hogy az igazgatói posztra való felkérést elfogadja?*

SZABÓ GÁBORNÉ: A Kecskeméti Református Kollégium Gimnáziumának újraindulása után az azt követő évben – miután gimnáziumunk országos beiskolázású volt – szükségessé vált az internátus elindítása. Varga László elnöklelkész úr felkért a református internátus szervezésére és vezetésére. Ez azért volt nehéz feladat, mert abban az időben nem volt előttünk példa újraindított internátusról, kivéve a folyamatosan működő Debreceni Református Kollégium Internátusa, ahonnan sok segítséget kaptam.

KODÁCSY JÁNOSNÉ: Mikor felkérést kaptam a vezetői tisztségre, az egyházam iránti elkö-

telezettség miatt fogadtam el a megtisztelő felkérést.

PÁLNÉ L. SZILVIA: Egy vezetői megbízás komoly dolog, megtisztelő, ugyanakkor felelősségteljes feladat. Ezt alapvetően minden vezető vallja, függetlenül attól, hogy mely társadalmi szférában kapott irányító feladatot. Egyházi intézmény vezetésével megbízott személy számára – véleményem szerint – a legfontosabb vezetéselméleti kézikönyv nem más, mint a Szentírás. Ha ez a biztos alap hiányzik, a célkitűzések pontatlanná válnak. Ahhoz, hogy egy intézmény keresztyén értékrend alapján működjön, a vezetőnek nemcsak a fenntartótól, hanem az Úristentől származó elhívással is kell rendelkeznie.

- *Vezetőként mi (volt) a legfontosabb célkitűzése az internátus vezetésében? Mit tekint(ett) a legfőbb feladatának?*

SZABÓ GÁBORNÉ: Vezetőként fontos volt számomra a gimnáziummal, a szülőkkel és az internátusban lakó tanulókkal a harmonikus és eredményes együttműködés, hiszen otthont nyújtottunk a szülői otthon helyett. Az egyháznak, a gyülekezetnek és ezek iskolájának is a mi Istenünk a gazdája, ezért Istent dicsőítő és embert tisztelő közösségként éltünk az internátusban. Ezt nem felejtettük el!

KODÁCSY JÁNOSNÉ: Nagyon fontos volt, hogy a családjuktól távol tanuló gyerekeknek otthont teremtsünk. Olyan helyet, ahol szeretetteljes légkört, fegyelmet, rendet és őket mindenben segítő felnőtteket találnak. Ehhez a szülők bizalmát is meg kellett nyerni úgy, hogy érezzék önzetlen segítőkészségünket. Biztosítsuk a nyugodt tanulási feltételeit annak érdekében, hogy a Kecskeméti Református Gimnázium tanulmányi követelményének maradéktalanul meg tudjanak felelni.

PÁLNÉ L. SZILVIA: Én Exupéryvel a kis lépések művészetét valló emberek körébe tartozom. Szeretem, ha egy jól megfogalmazott cél eléréséhez minden hétköznapi közelebb visz. A Kecskeméti Református Internátus vezetőjeként a legfontosabb céloknak egy keresztyén, őszinte légkörű közösség formálását tartom. Ez minden lényeges feladatot magába foglal: a személyes példaadás kérdését, az őszinte problémafeltárás igényét, a bizalmi kapcsolatok kiépítését, a hitelességet, a jellembeli és szakmai igényességet.

- *Mit gondol, milyennek kell lennie egy jó református diákokotthonnak?*

SZABÓ GÁBORNÉ: Nagyon fontos volt számomra, hogy tiszta szívvel, tiszta beszéddel munkálkodjon együtt vezető, nevelő, éjszakás, ügyeletes, portás és a diákság. Ifjú lelkész házaspár vezette a bibliaórákat, ahol mély lelki beszél-

getésekre volt lehetőség. Reggelente közösen indultunk a napi istentiszteletre, ha hazautazás volt, vasárnap este közös áhítattal voltunk együtt a megérkezés után. A gyülekezeti evangelizációkon, ifjúsági alkalmakon szívesen vettek részt diákjaink.

KODÁCSY JÁNOSNÉ: Azt gondolom, hogy a jó református diákokotthonba a gyerekek szeretnek hétről hétre visszajönni. A harmonikus szobaközösségeknek, az egy osztályba járók összetartozásának záloga a szeretetteljes hangulat, amit a vidámság, a humor tovább fűszerez.

PÁLNÉ L. SZILVIA: Látásom szerint egy jó internátus alapfeltétele a jó közösség, mind nevelői, mind diák szinten. A jó közösség viszont magától nem jön létre, ehhez szükséges, hogy a hétköznapiak során sok-sok egyéni törődés valósuljon meg.

- *Vezetőként mi (volt) a legnehezebb feladata?*

SZABÓ GÁBORNÉ: Nehéz feladat volt a különböző családi háttérrel rendelkező tanulók házi- rend szerinti összefogása, a szülők folyamatos tájékoztatása és a folyamatos magas szintű együttműködés. Az első években szombaton is volt tanítás, ami a legifjabbak számára igazi próbát jelentett. Ekkor ugyanis nem volt hazautazás, ezért fontos volt hasznos időtöltést szervezni a tanulás mellett.

KODÁCSY JÁNOSNÉ: A legnehezebb feladataim közé tartozott, amikor a dohányzás és az ital nálunk is megjelent. Ezekben az ügyekben igazságosan és szabályosan kellett eljárni úgy, hogy védjük a megtévedteket és a közösség többi tagját is. Ezt mindig óriási tehernek éreztem. Két dolog azonban mindig segített: a terhet Isten elé letenni, és nem kapkodni. A megoldás nem maradt el, Reményik szavaival: „... megnyílt magától az ég”. Ha gyorsan és határozottan kellett dönteni, akkor is jött segítség.

PÁLNÉ L. SZILVIA: Munkám során kihívást jelent a folyamatosan változó közoktatási rendszer.

Főleg az időbeli arányok változtak a nevelés és közösségépítés rovására.

▪ *Mi (volt) a legszebb élménye, eredménye?*

SZABÓ GÁBORNÉ: Öröm volt az általam vezetett időszak kitűnő légköre, az a csoda, hogy diákjaink szívesen tanultak, segítették egymást, különösen a gyengébbeket. Élmény volt a „kiszállásokra” készülés, ahol a vidéki gyülekezetek istentiszteletein mutatkoztak be, és ismertették intézményeinket.

Hálaadás volt a szívemben Mennyei Atyánktól kapott megbízásomért.

Öröm volt számomra, hogy Isten adott hívő, hűséges és internátusunkhoz méltó munkatársakat, akik felelősen végezték munkájukat, töltötték be hivatásukat.

Az internátus munkatársaival és a rám bízott tanulókkal együtt egyik fontos ígénk Jézus szavai voltak: *„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük...”* (Mt 7,12)

KODÁCSY JÁNOSNÉ: Sok szép internátusi élmény közül egy közelmúltban megtörtént eseményt elevenítek fel. Budapest egyik nagy bevásárlóközpontjában kerestem egy üzletet, és egy volt internátusi lány – egyébként lázadó, az internátusi rendre sokat panaszkodó, kibúvókat kereső – rohant utánam. Áldás, békesség!-et köszönt, jó hangosan, mert amúgy nagy volt a hangzavar. Nyakamba ugrott, megöleltük egymást, mesélt az életéről, terveiről. Nagyon jó érzés volt végighallgatni. Búcsúzás után mindketten visszaneztünk, integettünk egymásnak. Én kicsit elérzékenyültem, ő moso-

lyogva tovább sietett. Már nem kerestem az üzletet, örömmel hazaindultam. A pedagógus legnagyobb ajándékát ingyen megkaptam, pedig nem is kerestem.

PÁLNÉ L. SZILVIA: Azért az örömök is megtalál-
nak. Örömmel tölt el, amikor az „otthon” lég-
köre lengi át napjainkat vagy éppen csak egy
spontán folyosói beszélgetést. Örömmel tölt
el, amikor egy-egy közösségépítő program
előtti mindenféle metakommunikatív eszköz-
zel közvetített kritikus hozzáállás feloldódik
a szerzett élmény következtében, és szavak
nélkül is tudjuk, hogy épült a kapcsolatunk,
épült a lelkünk. Örömmel tölt el, amikor bib-
likörön láthatom az ifjú lányok és fiúk nyila-
dozó értelmét, hitét.

▪ *Van esetleg olyan gondolat, amit személy szerint még fontosnak tartanak?*

SZABÓ GÁBORNÉ: *„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, mégha megöregszik, akkor sem tér el attól.”* (Péld 22, 6)

KODÁCSY JÁNOSNÉ: *„Az Úr Istennek nagy tet-
teivel járok.”* (Zsolt 71,16) Hála minden ott
töltött napért.

PÁLNÉ L. SZILVIA: Jubileumi évünk vezérigéjét a 127. zsoltárból választottuk. *„Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak”*. Igen, óriási értéket jelentenek a ránk bízott ifjak, igaz, élesek és szúrósak is tudnak lenni, de ha megfelelő viszonyulással vesszük kézbe őket, hatékony lehet az együttműködésünk. Bizom abban, hogy ünneplésünk különböző formái megerősítik közösségeinket.

KIS LÉPÉSEK MŰVÉSZE

*"Uram!
Nem csodákért és látomásokért.
Fohászok, csak erőt kérek a
hétköznapihoz.
Taníts meg a kis lépések művészetére!*

*Tégy leleményessé és ötletessé,
hogy a napok sokféleségében és
forgatagában időben rögzítsem
a számomra fontos felismeréseket
és tapasztalatokat.*

Segíts engem a helyes időbeosztásban.

*Ajándékozz biztos érzéket a dolgok
fontossági sorrendjének, elsőrangú vagy
csupán másodrangú fontosságának
megítéléséhez.*

*Erőt kérek a fegyelmezettséghez és a
mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak
az életem, de értelmesen osszam be
napjaimat, észleljem a váratlan
örömeiket és magaslátásokat.*

*Őrizd meg attól a naiv hittől, hogy
az életben minden simán kell,
hogy menjen.
Ajándékozz meg azzal a*

*józan felismeréssel, hogy a nehézségek,
kudarok, sikertelenségek, visszaesések
az élet magától adódó ráadásai,
amelyek révén növekedünk és érlelődünk.*

*Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt,
akinek van elegendő bátorsága és
szeretete az igazság kimondásához.
Az igazságot az ember nem magának
mondja meg, azt mások mondják meg nekünk.*

*Tudom, hogy sok probléma éppen
úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit.
Kérlek, segíts, hogy tudjak várni.*

*Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk
Van a barátságra. Add, hogy az élet legszebb,
legnehezebb, legkockázatosabb és
legtörekenyebb ajándékára méltók lehessünk.*

*Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a
kellő pillanatban és a megfelelő helyen
szavakkal vagy szavak nélkül egy kis
jóságot közvetíthessek.*

*Őrizd meg az élet elszalasztásának félelmétől.
Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt,
amire szükségem van.
Uram! Taníts meg a kis lépések művészetére!"*

(Antoine de Saint Exupéry)

Jerney-gyűjtemény

BÁN MAGDOLNA

Könyvtárunk egyik legértékesebb és legkutatottabb anyaga az ún. Jerney-gyűjtemény. A magyar királyi kamara 1800-as években kiselejtezt anyagából összegyűjtött iratokat Jerney János nyelvész, őstörténet-kutató még életében rendezte, 1850-ben bekötötte. Mérlaki Jerney János (Dorozsma, 1800. május 12. – Pest, 1855. december 24.) őstörténész, nyelvtörténész, utazó, jogász, a Magyar Tudós Társaság tagja volt. Középiskolai tanulmányait előbb otthon, majd 1810–1814-ben Szegeden végezte. A pesti egyetemen hallgatott bölcsészetet, majd a pozsonyi jogakadémián tanult kereskedelmi, magán- és büntetőjogot, valamint államtudományt. 1819-től joggyakornokként dolgozott Heves vármegyében, 1820-tól ítélőtáblai hites jegyző volt, ügyvédi oklevelét végül 1821 decemberében szerezte meg. 1822-ben történeti érdeklődésének engedve beiratkozott a bécsi egyetemre, ahol betekintést nyert a keleti nyelvekbe és irodalmakba. 1825-ben végül kinevezték a Jászkun kerület tiszteletbeli alügyészévé, így Kiskunfélegyházára költözött, hogy hivatalát elláthassa. Hogy nagyszabású tervének, a magyarság ősi vándorlása során útba ejtett helyeket felkereső utazásnak támogatókat tudjon szerezni, s az útra a nemzetközi szakirodalomból is felkészülhessen, 1837-ben Pestre költözött.

Végül 1844 áprilisában indult útnak a magyar őshazák, Levédia és Etelköz felkutatására. Egy évig tartó útja során bejárta Besszarábiát, a Feketes és az Azovi-tenger mellékét, a Krím-félszigetet és a Don mellékét, útban hazafelé pedig hosszabb vizsgálódást végzett a moldvai csángók között. 1845 áprilisában tért haza, s előbb dorozsmai birtokán, majd annak eladását követően Pesten

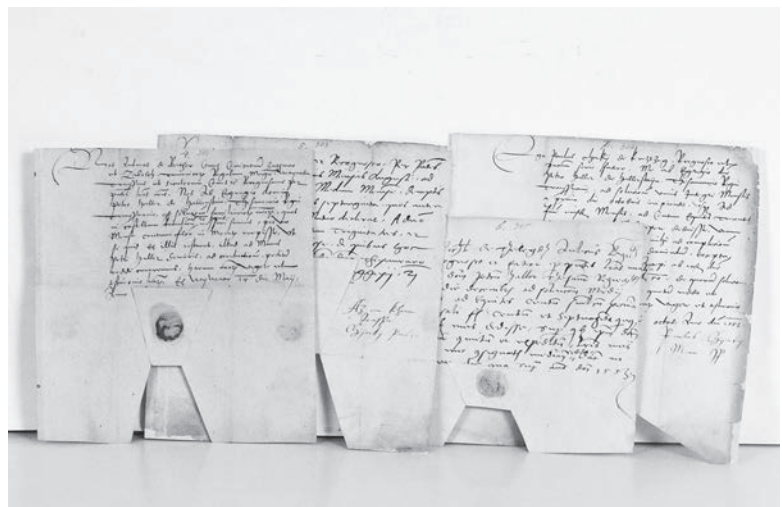
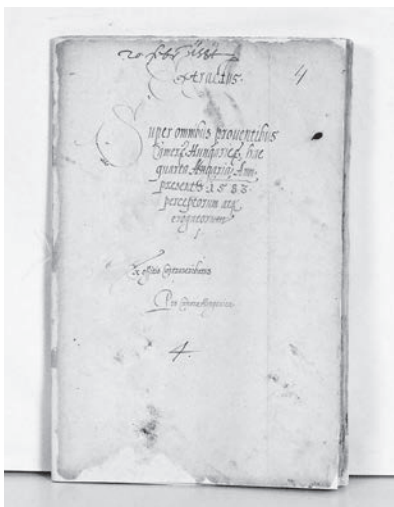
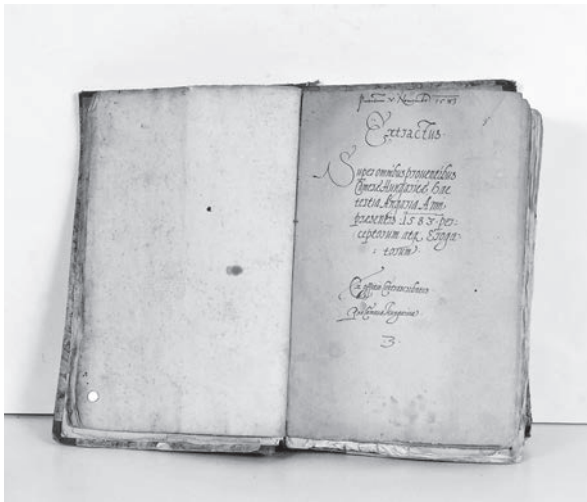
dolgozta fel úti jegyzeteit. 1848–1849-ben az Országos Statisztikai Hivatal tisztviselője volt. Ezt követően visszavonultan élt, utolsó éveit diplomatikai és szfragsztikai kutatásainak szentelte: magángyűjteménye több mint négyezer régi oklevélből állt, és ezek nyelv-, művelődés- és egyháztörténeti szempontú elemzésével foglalkozott. 1854-ben támadt szembetegsége kutatómunkájától is elvonta, s végül agyvérzésben halt meg 1855-ben, ötvenöt éves korában.

Halála után a 25 kötetből a másolatokkal együtt összesen 4014 darab okiratból álló gyűjtemény vétel útján 1859-ben a Kecskeméti Református Főiskola tulajdonába került. 1944-ben a IV. kötet teljesen megsemmisült, a XIV. kötetből pedig csak egy töredék maradt meg, a többi közül is megrongálódott néhány. A Jerney-gyűjtemény 1535-1794 közötti kamarai hivatalos iratokat, adókimutatásokat, harmincad elszámolásokat, a kamarához írt magánleveleket, egyéb vegyes iratokat tartalmaz.

Az iratokat még Jerney rendezte: részben tárgyanként, részben megyénként csoportosította, a csoportokon belül időrendbe rakta, egységenként bekötötte. Az egyházkerületi közgyűlés 127/1951. határozata alapján az iratanyag 1952-ben több részletben a Ráday Gyűjteménybe került. Fenntartónk kérésére 2008-ban visszakerültük jogos tulajdonunkat a Ráday Levéltárból, így ismét a birtokunkba került a teljes gyűjtemény. Jerney az anyag rendezésével és kötetekbe szortírozásával valószínűleg a könnyebb áttekinthetőségre törekedett, mégis most úgy gondoltuk, hogy a praktikusabb rendezés miatt már nem köttetnénk vissza a különböző méretű okleveleket. Amikor anno bekötésre kerültek az okleve-

lek, sajnos sérültek is, így mindenképpen időse-
rűvé vált az áttisztításuk, illetve elég sok helyen
a pótlásuk, javításuk. 2015 márciusában nyújtottuk be pályázatunkat a NKA Igazgatóságához,
amelyet egyedi dokumentumok restaurálására,
állományvédelmi munkáinak támogatására írtak
ki. A 2015-ös állományvédelmi pályázaton gyűj-
teményünk egyik legértékesebb és legnagyobb
érdeklődésre számot tartott oklevélgyűjtemé-

nyének két kötetét szerettük volna restauráltat-
ni. Sajnos a pályázatunk elbírálását követően a
restaurálásra javasolt tételek közül az egyikre
sikerült támogatást nyernünk 448.000,- Ft érték-
ben. Az első kötet restaurációja 2015 őszén el-
kezdődött, és a munka befejezése 2016. március
végére várható. Reméljük, a gyűjtemény további
kötetének restaurálása is megvalósulhat majd a
közeljövőben.

Az egyház és küldetése

LACZAY ANDRÁS

Mi az egyház és mi a küldetése? Számtalan megfogalmazást és elvárást tudnánk felsorolni e kérdésre adott válaszként. Ezek egy része egyházi körökből érkezik, más részük az egyházon kívülről – néha az az érzés támadhat bennünk, hogy ez a téma is épp olyan, mint sok más kicsiny hazánkban: mindenki ért hozzá. A 2011. évi CCVI. törvény szerint *„a vallási tevékenységet végző szervezetet az Országgyűlés egyházként ismeri el, ha elsődlegesen vallási tevékenységet végez, tanításának lényegét tartalmazó hitvallása és rítusa van, legalább százéves nemzetközi működéssel rendelkezik vagy húsz éve szervezett formában, vallási közösségként működik Magyarországon és Magyarország lakosságának 0,1 százalékát elérő taglétszámmal rendelkezik”*. Ez szükségszerűen egy jogi megfogalmazás, ám nem szabad összekevernünk, egybemosnunk a jogi és teológiai egyházfogalmat. Jogilag az országgyűlés minősíthet egyháznak közösségeket (pl. iszlám, buddhista közösségeket), ám ezek – mivel nem a Krisztusról való hitvallás talaján állnak – bibliai teológiai értelemben nem minősülnek egyháznak. Az egyházzal és annak küldetéséről – így gyülekezetünk küldetéséről – alkotott képünket is kizárólag szentírási és hitvallási alapon fogalmazhatjuk meg.

Számos bibliai igehely jelöli ki számunkra az utat, ezek részletes bemutatása meghaladja e cikk kereteit, így csak néhányra teszek utalást. Máté evangéliuma 16. fejezetében Jézus és Péter párbeszéde alapján két fontos megállapítást tehetünk: az egyház ott van, ahol Krisztust Isten Fiának vallják, illetve Krisztus az egyház építője. Krisztusba vetett hit, újjászületett élet nélkül tehát nincs egyház. Az egyház (görögül ekklészia) az elhívottak közössége. A jeruzsálemi ősgyülekezet – a pünkösdkor

megtértek – az Apostolok cselekedetei szerint folyamatosan, napról napra növekvő közösség volt. A gyülekezet tagjai *„kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.”* (ApCsel 2,42) A titok itt keresendő: egyház ott van, ahol van igaz krisztusi tanítás, imádkozó lelkület, közösség és tartalmasan megélt sakramentális közösség. Küldetés tekintetében a feladat világos: az egyház, a gyülekezet a maga létevel és azzal, ahogyan él, továbbá a missziói parancs betöltésével (*„tegyetek tanítvánnyá minden népet”* Mt 28,19) felelhet meg annak a célnak, amit Úra neki szánt. Minden kor egyházát megkísérti a gondolat, hogy önmagát institutioként, intézményként határozza meg. Kétségtelen, hogy a jelen világban szükségszerűen jelenik meg szervezett formában, elsősorban mégsem szerveztként, hanem testként kell látnunk (1Kor 12). A test, mint jelkép magában foglalja a szervezethez ismétlődő életet, amely növekedik, táplálkozik, szaporodik. Az egyház Krisztus testeként élhet és töltheti be küldetését a világban.

Hitvallásaink ugyancsak fontos üzeneteket fogalmaznak meg. Az Apostoli hitvallás szerint *„hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét.”* Tehát nem az egyházban hiszek, hanem hiszem azt az egyházat, amit az az Úr hoz létre és éltet, akiben hiszek. De arra is tanít a hitvallás, hogy az egyház nemcsak az, ami látható, hanem tárgya a hitnek is. Vannak az egyháznak olyan titkai, amelyek nem láthatóak. Ez érthető is, hiszen a Szentlélek munkájaként jön létre, akit szélhez hasonlít János evangéliuma: *„a szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki,*

aki a Lélektől született”. (Jn 3,8). A látható egyház és gyülekezet sohasem tökéletes, de mindig Istenhez tartozó közösség. Olyan emberek alkotják, akik abban az értelemben szentek, hogy Isten számára elkülönítettek, és törekednek arra, hogy egyre szentebb életet éljenek. Az egyház úgy és akkor tölti be küldetését, ha ezen az úton jár. A Heidelbergi káté is világosan eligazít abban, hogy mit hihetünk az egyházzal: „Hiszem, hogy

Isten Fia a világ kezdetétől a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és igéje által az igaz hitben megegyező, örök életre kiválasztott gyülekezetet gyűjt magának, ezt oltalmazza és megtartja. Hiszem, hogy ennek a gyülekezetnek én is élő tagja vagyok, és örökké az is maradok.” (Heidelbergi káté 54. kf)

MIT JELENT MINDEZ SZÁMUNKRA ITT ÉS MOST?

1. Nem lehet engednünk semmi olyan, kívülről érkező hangnak, amely szeretné az egyház, a gyülekezetünk helyét kijelölni a világban és lakóhelyünkön. Önazonosságunk, küldetésünk és helyünk megtalálása kizárólag Isten kijelentésének útmutatása szerint történhet.
2. Az egyházhoz tartozás mindenekelőtt Krisztushoz tartozást kell, hogy jelentsen! Az ő követésére való elköteleződés az első lépés, amely történhet az élet bármely pontján. A konfirmáció ezen elköteleződés kifejezésének minősített alkalma.
3. A személyes hitbeli növekedés és a gyülekezet növekedése is elképzelhetetlen a közösség megélése nélkül. Az együttlét azonban önmagában nem tesz minket gyülekezetté, ahhoz közös Krisztusra figyelésre, imádságra, Lélekkel való betöltekezésre van szükség.
4. Nem az épületeink és intézményeink tartanak meg, hanem Isten Igéje és Lelke. Az első gyülekezet tagjai még házaknál gyűltek össze, 1948-1990 között pedig nem voltak intézményeink. A gyülekezet a régi és a közeli múltban mégis létezett. A helyes sorrend tehát az, hogy először is maradjunk hűek Urunkhoz, keressük akaratát. Épületeinket, templomainkat, közösségi helyiségeinket, intézményeinket pedig, mint Istentől kapott lehetőségeket használjuk a missziói parancs betöltésében.
5. Ne hagyjuk, hogy a hagyományok önmagukban határozzanak meg minket! A hagyományaink úgy alakultak ki, hogy valamikor, évekkel, évtizedekkel vagy éppen századokkal ezelőtt a gyülekezetünk akkori tagjai felismerték és megvalósították Urunk akaratát, és művüket századok vagy csak évek távlatából ránk hagyták. Feladatunk a megőrzés és a Lélek éltető és megújító erejéért mondott állandó imádság.
6. Az egyház nem rajtam kívül van, hanem én is élő tagként része vagyok annak. Ezért gyülekezeti tagnak, önkéntes és hivatásos szolgálónak, presbiternek és lelkipásztornak feladata, hogy ne kívülállóként tekintsen egyháza és gyülekezete dolgaira, hanem a tájékozódás, imádság, cselekvés és szolgálat mindig megújuló lelkületével.

Dömötör Endre visszaemlékezése

INTERJÚ

BÁN MAGDOLNA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ

▪ *Mikor járt ide gimnáziumba?*

1938 és 1946 között. Tizenketten jöttünk Monorról, internátusban laktunk, ezért főleg az internátusi életről szeretnék mesélni. Úgy tudom, az internátisták közül már csak ketten élünk.

▪ *Hogy kerültek ide Monorról?*

Érdekes története van idekerülésünknek. Szemerey Bandi bácsi is monori születésű volt, szüleink kollégák voltak, sőt Szemerey Bandi bácsi legjobb barátja az én unokatestvérem volt. Nagybátyám, Molnár János monori református lelkész volt, legjobb barátja Szemerey Bandi bácsi apjának. Másik nagybátyám és nagyapám is református lelkész volt.

Részben tehát így, rokonságunk, ismerőseink révén kerültünk ide. A többi monori gyerek is unokatestvéreink közül került ki, illetve ismerősök gyerekei voltak. Mindnyájan az internátusban laktunk, és mindnyájan Szemerey Bandi bácsinak köszönhattük, hogy ide jöhettünk. A bátyám kezdte a sort 1934-ben, én öt évvel fiatalabb voltam nála, így később, 1938-ban jöttem Kecskemétre. Az internátus első igazgatója Klein Gyula bácsi (magyar-német szakos tanár) volt, felesége, Ilonka néni pedig az internátus vezető tanára, a második anyánk. Volt egy nevelőtanárunk, aki bent is lakott velünk, ő általában vagy egy fiatal tanárunk, vagy pedig egy segédlelkész volt. 84-en voltunk diákok. 1938-ban Hámor Kristóf magyar-latin szakos tanár lett az internátus vezetője, az ő felesége volt Aranka néni.

▪ *Milyen volt az internátusi élet?*

Mindennapjainkat rendkívüli fegyelem jellemezte. Télen reggel 6-kor, nyáron pedig 5-kor keltünk, és reggel még átnéztük az aznapi leckét. Télen-nyáron csak hideg víz volt, egy héten egyszer fürödhettünk, szombaton. Hét órakor volt a reggeli, szabályos sorban vonultunk be az ebédlőbe, ahol tiszemélyes asztalok voltak. Az internátus vezetője, felesége és a nevelőtanár mindig velünk étkeztek. Minden nap reggeli után a díszteremben volt egy körülbelül 20 perces áhítat fél nyolctól. Nem a vallástanár, hanem a többi (laikus) tanárunk tartotta. Osztálytársam Csősz Lajos (később lelkész lett) orgonált a karzaton lévő orgonán. Mindig a második szünetben volt a tízórai, ami egy szelet kenyér volt. Fél ketőkor ebédeltünk. Általában minden nagyon pontosan zajlott. Az asztalfőn általában nyolcadikos diák ült, helyettese pedig egy hetedik diák volt, akik arra ügyeltek, hogy mindenki egyformán szedjen. Minden nap más volt az első szedő. Délután kettőtől fél négyig volt szabadidőnk, amikor pingpongozhattunk a társalgóban lévő pingpongasztalon (ez a félemeleten volt) vagy olvashattunk is. A városba körülbelül egy órára mehettünk ki. Moziba is mehettünk vasárnaponként. A városban akkor három mozi volt: a városi, az Otthon és az Árpád mozi. Fel kellett iratkozni, és előre megvették a jegyet, ezt Aranka néni intézte, aki kapcsolatban volt a mozikkal. Moziba csak az mehetett, aki nem kapott hét közben rossz jegyet. Aki négyest kapott, az

kimaradt a moziból, mivel a legjobb jegy az egyes volt.

▪ *A tanulási idő mikor kezdődött?*

Fél négytől hatig volt tanulás. A legjobban tanuló nyolcadikos diák volt a tanulófőnök, ő ellenőrizte, hogy csak a tanulással foglalkozzunk. Két nagy tanulószoba volt: az első emeleten a sarokszoba, ez volt a kis tanuló, és közvetlenül mellette a nagy tanuló. Délután öt órakor uzsonnáztunk, általában tejeskávét zsömlével. Hat órakor kezdődtek a kikérdezések, és körülbelül fél 8-ig tartottak. Vetéssy Géza – aki bent lakott a bejárat melletti kis lakásban – átjött, és kikérdezte a saját osztályát és a többi diáktól is a magyart. Ez a kikérdezés sokkal komolyabb volt, mint egy felelet, mert megjegyezték, ki mennyire szorgalmas, mennyire érti az anyagot. Mi, internátisták másnap már előnyben voltunk a többiekkel szemben, mert többnyire brillíroztunk. A latint Pásthly János igazgató úr kérdezte ki a hetedikeseektől és a nyolcadikosoktól, a kisebbeket az internátusvezető kérte számon. A matematikát és a fizikát Enyedi István tanár úr kérdezte ki a fizika szertárban. Fél nyolckor volt a vacsora, nyolc órától kilencig szabadfoglalkozás volt, általában olvastunk. Kilenc órakor volt takarodó. A folyosón volt mindenkinek egy szekrénye, a cipőinket ki kellett tenni, és minden nap ellenőrizték, hogy szépen kitisztítottuk-e.

▪ *Milyen gyakran utazhattak haza?*

Csak szünetekben mehettünk haza: szüretkor, karácsonykor, húsvétkor. Látogatót sem nagyon fogadhattunk, levelezni azonban lehetett, sőt Aranka néni figyelte, hogy mindenki hetente legalább egy levelet írjon haza. A kollégiumnak volt saját szép levelezőlapja, azon leveleztünk.

Délután a szabadidőben hetente kétszer volt pénzkikérés, öt pengőt kellett a szülőknek be-

fizetni zsebpénzre. Mindig Aranka néni adta ki nekünk a pénzt, amit mozira, cipőkrémre stb. költhettünk.

Volt betegszoba is az internátusban, Aranka néni ápolt minket, ha betegek voltunk. Merétey Sándor volt az orvosunk.

▪ *A többi diák honnan való volt?*

Voltak társaim Izsákról, Tizsakécskéről, Tizsasáról, Ágasegyházáról, Lajosmizséről is. Budapestről is volt legalább tíz diák. Nagyon jó hírű és szigorú iskola volt ez, ezért jöttek ennyi helyről. Érdekes, hogy 1943-tól volt csak koedukált, egészen addig csak fiúk jártak ide. Az én osztályomba öt lány járt, akiket magáztunk, külön kísérték őket, a tanár felügyeletével jöttek és velem is mentek ki óra végén. De persze azért voltak levelezgetések.

Akik még élünk, évente találkozunk, mindig május végén.

▪ *Ki volt az osztályfőnöke?*

Szép Ernő, majd az utolsó évben pedig Hámor Kristóf lett az osztályfőnökünk. Az osztályunkból öten élünk már csak. 1944-ben a hatodik osztályt hamarabb kellett befejeznünk a háború miatt, a hetedik osztályt pedig Budapesten jártuk a fasori evangélikus gimnáziumban egy másik internátusi társammal együtt (ő pesti volt és nálunk laktam). Írtam Pásthly Jánosnak, Janó bácsinak egy levelet, hogy nem tudok Kecskemétre visszajönni. Itt nagyon zavaros volt akkor minden. Amikor az igazgató úr megkapta a leveletemet, válaszolt, sőt az evangélikus gimnázium igazgatójának még levelet is írt az érdekünkben, hogy egy kiváló diákja odamegy, és fogadjanak engem szeretettel. Budapesten latinból és magyar irodalomból emelkedtünk ki, angolból, matematikából viszont ők voltak a jobbak. A tanítást, számonkérést nagyon komolyan vették, mégis szigorúságát tekintve sokkal liberálisabb volt a pesti gimnázium. Visszavágytam Kecskemétre, és az érettségi évé-

re visszajöttem. 1946-ban sajnos már a tanítóképző osztálytermeibe jártunk, az Újkollégium épületébe már nem jöhettünk vissza tanulni. A könyvtárba viszont bejöttünk segíteni, mert szörnyű állapotok voltak, sokat dolgoztunk itt, borzasztó látvány volt. Az épület többi részébe nem mehettünk. Eltűnt a zászlónk, amit újra kellett csináltatnunk, ez összefogással (szponzoraink is voltak) sikerült is. Az osztályom csinált az Otthon moziban egy előadást/szindarabot, amelyre rengetegen eljöttek, még az utcán is álltak. Ennek az előadásnak a jövedelmét adtuk oda, de volt, aki zsírt, lisztet is adott.

▪ *Jó tanuló volt?*

Jeles tanuló voltam, viszont a bátyám az iskola legkiválóbb diákja volt. A jeles eredményem kellett az orvosi egyetemre. Az volt a szokás, hogy a ballagáson mindig a legjobb tanuló mondta a beszédet, majd az osztályfőnök válaszolt erre, útmutatást adva az életre. Bátyám a ballagásán mondott beszédet a diákok nevében, osztályfőnöke Soós Tamás volt, aki válaszában életre szóló parancsot adott, szenzációs beszédet mondott.

Az orvosi egyetemet Budapesten végeztem, aztán négy évig katonarvos voltam. Szerencse, hogy a klinikára, a sebészetre be tudtam járni közben. Ezután a Rókus kórházban voltam hét évig, majd a Traumatológiai Intézetben, és onnan meghívás útján jöttem el Kecskemétre. A kecskeméti diáktársakat felkerestem, de tartottuk a kapcsolatot előtte is, mert sokakat operáltam a korábbi iskolatársak közül. Osztályunkból majdnem mindenki továbbtanult.

▪ *Meséljen egy kicsit a sportéletről!*

Nagyon jó és gazdag volt a sportélet, én vívtam, jártunk versenyekre is. Nagyon jó versenyek voltak a hódmezővásárhelyi református gimnáziummal és a piaristákkal is. Én még Pesten is vívtam. Teniszezni is lehetett, teniszversenyekre is jártunk. Ide jártak a Major lányok, az ő szülei csináltak a villanegyedben teniszpályát, oda mehetett az, aki már tudott teniszezni. Én később is, 60 éven át teniszeztam. Az iskolának szertornász csapata is volt, a háború után pedig elterjedt a röplabda, amit az amerikai katonáktól tanultunk. A KIE udvarára jártunk röplabdázni. Még a cserkészetet szeretném kiemelni, a 121. Gróf Tisza István Cserkészcsapat vezetője Vetéssy Géza volt. A tornateremnek volt egy karzata, ott volt a cserkészterem, minden héten volt foglalkozás.

Az igazgató törekvése az volt, hogy minél képzetlenebb diákok kerüljenek ki innen.

Emellett jó ifjúsági-vallásos élet volt a Soli Deo Gloria Szövetség jóvoltából. Vasárnaponként mentünk a tanyasi iskolákba kiszállásra, ezek az SDG-nek, ill. KIE-nek voltak az iskolái. A KIE fogta össze a munkás ifjúságot is. Érdekes volt az iskola szelleme, Kecskemétnek nagy volt a zsidó értelmiségi lakossága, és fiaikat ide jártatták. Volt olyan osztály, ahová 9 zsidó is járt, de voltak katolikus, evangélikus osztálytársaink is, mindenki a saját vallásának megfelelő helyre járt. Vasárnap 11 órakor volt kötelező istentisztelet. Két vallásánár volt, általában ők felváltva prédikáltak, de a parókus lelkészek is egy hónapban egyszer sorra kerültek.

Gyülekezetünk és kollégiumunk hírei

Április 2. szombat

- 18⁰⁰ Magasztaló istentisztelet
20³⁰ Emlékharang az 1819-es pusztító tűzvész emlékére

Április 3. vasárnap

- 9⁰⁰ Istentisztelet a templomban, majd utána kávéház a gyülekezeti központban
11⁰⁰ Nyitott templom istentisztelet a templomban
Templomnyitogató a díszteremben
18⁰⁰ Vigasztaló istentisztelet a templomban
19³⁰ Gárdonyi kórusművei Kecskeméten – Kórushangverseny
Berkesi Sándor közreműködésével

Április 8. péntek

- Bibliismereti verseny a Kecskeméti Református Általános Iskola szervezésében

Április 9. szombat

- Bibliismereti verseny a Kecskeméti Református Általános Iskola szervezésében
Hittanverseny Apostagon
18⁰⁰ Istentisztelet a templomban

Április 10. vasárnap

- 9⁰⁰ Istentisztelet a templomban
11⁰⁰ Családi istentisztelet a templomban a gimnázium szolgálatával
18⁰⁰ Hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Április 14-16. csütörtök – szombat

- 18⁰⁰ Bűnbánati alkalom a katonatelepi templomban

Április 15-16. péntek – szombat

- Konfirmandus hétvége Cegléden

Április 17. vasárnap

- 9⁰⁰ Úrvacsorás istentisztelet a templomban
Varga László szolgálatával
11⁰⁰ Úrvacsorás családi istentisztelet a templomban az általános iskola szolgálatával
18⁰⁰ Úrvacsorás hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Április 21. csütörtök

- Internátusi ballagás

Április 22. péntek

- Óvodapedagógusok Országos Konferenciája
Futógála

Április 23. szombat

- Óvodapedagógusok Országos Konferenciája
Kiscserkész portya
18⁰⁰ Istentisztelet a templomban

Április 24. Cantate vasárnap

- 9⁰⁰ Istentisztelet a templomban

- 11⁰⁰ Családi istentisztelet a templomban
Presbiteri délután Apostagon
18⁰⁰ Hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Április 29. péntek

- 11⁰⁰ Gimnáziumi ballagás

Április 30. szombat

- 18⁰⁰ KÁRZAT

Május 1. Anyák napja

- 9⁰⁰ Istentisztelet a templomban, kávéház az énekkar szervezésében
11⁰⁰ Nyitott templom az óvoda szolgálatával a templomban, templomnyitogató a díszteremben
18⁰⁰ Vigasztaló istentisztelet a templomban

Május 5. Áldozócsütörtök

- 9⁰⁰ Istentisztelet a templomban
10³⁰ Általános iskola istentisztelete a templomban
18⁰⁰ Istentisztelet a templomban

Április 7. szombat

- 18⁰⁰ Magasztaló istentisztelet

Május 8. vasárnap

- 9⁰⁰ Istentisztelet a templomban, a gimnázium új diákjainak befogadó istentisztelete
11⁰⁰ Családi istentisztelet
18⁰⁰ Hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Május 9-11. hétfő – szerda

- 18⁰⁰ Evangelizáció a széchenyivárosi imaházban

Május 12. csütörtök

- 18⁰⁰ Evangelizáció a konfirmációra készülőknek a templomban

Május 13. péntek

- 18⁰⁰ Evangelizáció, konfirmációi vizsga a gimnázium ifjúságának

Május 14. szombat

- 18⁰⁰ Evangelizáció, konfirmációi vizsga az általános iskola ifjúságának

Május 15. Pünkösdszombat

- 9⁰⁰ Úrvacsorás istentisztelet a templomban, felnőtt konfirmáció
11⁰⁰ Úrvacsorás családi istentisztelet
18⁰⁰ Úrvacsorás hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Május 16. Pünkösdhétfő

- 9⁰⁰ Úrvacsorás istentisztelet a templomban, konfirmáció
11³⁰ Úrvacsorás istentisztelet
16⁰⁰ „Nemzedékről nemzedékre” – improvizációs koncert Gárdonyi Dániel közreműködésével és egyházmegyei kórustalálkozó
18⁰⁰ Úrvacsorás istentisztelet a templomban

Május 21. szombat

10⁰⁰ Piknik a 30 éves EMMAUS-ban
Cserkész csapatnap

18⁰⁰ Istentisztelet

**Május 22. Szentháromság vasárnap,
Református egység napja**

9⁰⁰ Istentisztelet a templomban

11⁰⁰ Családi istentisztelet. Az általános iskola leendő elsőseinek befogadó istentisztelete

18⁰⁰ Hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Május 23. hétfő

18⁰⁰ Amerikai kórus koncertje a templomban

Május 26. csütörtök

13⁰⁰ Hősök napja megemlékezés a református temetőben

Május 27-29.

Konfirmandusok zempléni kirándulása

Május 28. szombat

Pálmácska óvoda közös családi napja Emmausban

10⁰⁰ Öregdiák találkozó az Újkollégiumban

18⁰⁰ KARZAT

Május 29. vasárnap

9⁰⁰ Istentisztelet a templomban

11⁰⁰ Családi istentisztelet

18⁰⁰ Hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Május 31. kedd

17⁰⁰ Tanévzáró koncert az Újkollégium dísztermében

Június 4. szombat

16⁰⁰ Kamarakonzert az Újkollégiumban (Trio Energico)

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!”
– így szól az Úr. (Ézs 40,1)

Szeretettel hívjuk

GYÁSZFELDOLGOZÓ CSOPORTUNKBA

(8 alkalmas sorozat)

A csoportalkalmak tervezett ideje: kéthetente kedden 16⁰⁰–17³⁰

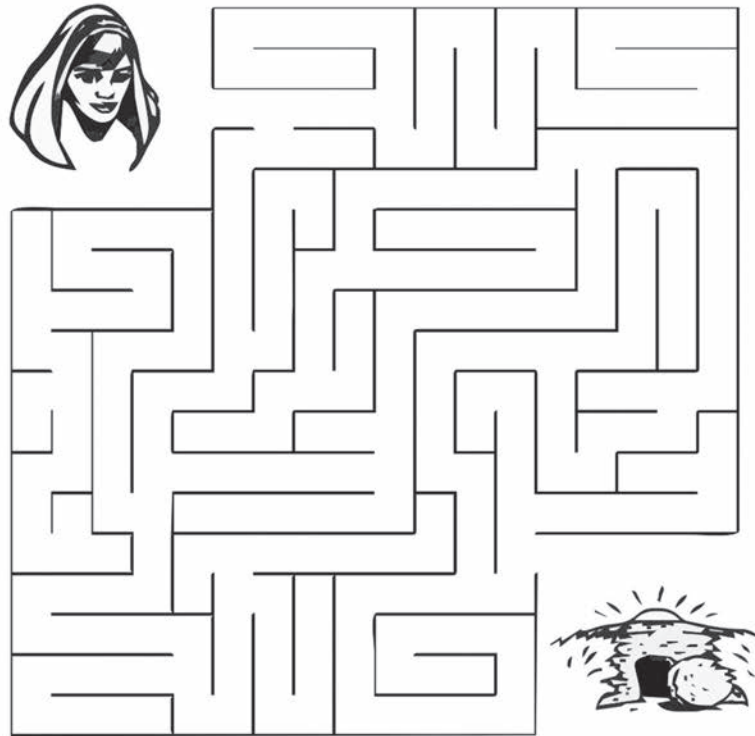
2016. március 8., március 22., április 5., április 19., május 3., május 17., május 31., június 14.

Helye: a Kecskeméti Református Gyülekezeti Központ, Kovács Bálint Terem (a parókia Szabadság tér - Kálvin tér felőli sarka, bejárat a parkoló felől)

A csoportot **P. KABAI VIRÁG** (kabaivirag@gmail.com) gyülekezeti diakónus, lelkigondozó, **KUTI JÓZSEFNÉ FILEP KATALIN** (filep.973@freemail.hu, +36 30/646-9834) lelkipásztor, mentálhigiénés szakember és **VINCZE ÁRPÁD** (vinczearpad@hotmail.com) lelkipásztor, mentálhigiénés szakember vezetik.

Mózeskosár

**Tudnál segíteni Máriának
eljutni az üres sírhoz?**

ARANYMONDÁS

**“Elment a Magdalai Mária,
és hírül adta a tanítványoknak:
Láttam az Urat!”**

János 20:18

TARTALOM

3 BÁN MAGDOLNA: Főszerkesztői gondolatok

A ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

4 VARGA LÁSZLÓ: Kő a síron, kő a szíven!

L LÉLEKTŐL LÉLEKIG

5 SZALÉZI SZENT FERENC: A keresz

6 Mi történt nagypénteken?

6 „... átadták Pilátusnak...”

7 Élet-halál kérdés

7 Imádság

8 Gyors volt a hallásra, késedelmes a szólásra

N NÉGYSZEMKÖZT

10 BÁN MAGDOLNA, MECSNÓBEL MÓNIKA:
Négyszemközt Molnár Tamással

E EZ TÖRTÉNT...

14 Népmozgalmi adatok, a gyülekezeti
élet statisztikai adatai

16 Varga László köszöntése

GY GYÜLEKEZETI ÉLET

19 VASS RÉKA ADRIENN: Cipősdobozok Erdélyben

20 LACZAY ANDRÁS: A katonatelepi
gyülekezeti terem

22 PÁL FERENC: Ószövetségi bibliai barangolások

23 PÁL FERENC: Gyülekezetimunkatárs-képzés

24 DR. MÉHES BALÁZS, MIKESI TIBOR: Igehirdetés
szóban és zenében

25 VINCZE ÁRPÁD: Az ifjúságimunkatárs-képzők

27 SIPOS RITA VERONIKA: A samáriai asszony,
tea, pizza meg az utolsó vacsora...
avagy ifjúságimunkatárs-képző

D DIAKÓNIA

28 LACZINÉ SOMOGYI TÍMEA ANNA: A cigánymisszió
másfél éve

30 HALASINÉ POLGÁR ZSÓFIA: Úton a segítség

K KOLLÉGIUMI ÉLET

32 MEZEI LILI, SIMON ANDRÁSNÉ:
Gyermekeinkben a jövő!

34 SZONDINÉ ASZTALOS ÉVA: Karácsonyi műsor

36 NÉMET MUNKAKÖZÖSSÉG: Textpuzzle

37 BÁRDKAI LÁSZLÓ, KONFÁR BENJÁMIN:
Deutsche Bühne

38 SIPOS RITA VERONIKA: Félévzárás a Börzsönyben

39 SZENES MÁRTONNÉ DURUCZ ANNA: PADMA

41 KRETTNÉ BAGI MÁRTA: Öltözz pirosba!
negyedszerre a gimnáziumban

42 Új pedagógusok bemutatkozása

46 PÁLNÉ LENCSES SZILVIA: A Kecskeméti
Református Internátus jubileumi évének
tervezett eseményei

47 TÁLAS LÁSZLÓ MÁTÉ: A sasok fiai

50 TAKARÓ MILÁN: Téli cserkész tábor
Nagybörzsönyben

K KÖZÖTTÜNK ÉLNEK

52 BÁN MAGDOLNA: Közöttünk élnek. Szabó
Gáborné, Kodácsy Jánosné, Pálné L. Szilvia

K KINCSESTÁR (26.)

56 BÁN MAGDOLNA: Jerney-gyűjtemény

T TANULMÁNY

58 LACZAY ANDRÁS: Az egyház és küldetése

M MÚLTIDÉZŐ

60 BÁN MAGDOLNA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ:
Dömötör Endre visszaemlékezése

K KITEKINTŐ

63 Gyülekezetünk és kollégiumunk hírei

M MÓZESKOSÁR

65 Mózeskosár

